

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔτος ΛΔ' - Ἀριθ. Φύλλου 772

ΜΑΪΟΣ 1980 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10.—

Γραφεία Κένιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147. Τηλ. 3628280

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κένιγγος 32 - Τηλ. 36.28.280

ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1980
Π.Η.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς
Τὸν Ἱερὸν Κλῆρον
καὶ τὸν Εὐσεβέστατον Λαὸν τῆς
Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα
Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος,
παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Εἶναι εἰς ὅλους γνωστὴ ἡ ὑφισταμένη εἰς ὁλόκληρον τὸν Κόσμον πνευματικὴ κατάστασις. Εὐρισκόμεθα εἰς ἐποχὴν τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποστασίας. Κατάστασις παρομοία πρὸς τὴν τῶν πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ ἀνθρώπων, διὰ τοὺς ὁποίους εἶπεν ὁ Θεός: «οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκα» (Γένεσις ΣΤ' 8), ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ Του: «ὥσπερ γὰρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ (οἱ ἄνθρωποι) τρώγοντες, πίνον-

τες... ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθεν ὁ Νῶε εἰς τὴν Κιβωτὸν καὶ οὐκ ἐάνωσαν ἕως ἤλθεν ὁ κατακλισμός καὶ ἤρεν ἅπαντας, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου...» «Τὸ μικρὸν Ποίμνιον τοῦ Κυρίου» διαισθανθέν ἀπὸ τοῦ 1924 τὴν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιβουλήν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἀγωνίζεται τὸν καλὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα, λαβὼν οὐρανόθεν τὴν βεβαίωσιν τῆς κατὰ Θεὸν ἀγωνιστικῆς πορείας του.

Πάντες οἱ συντηρητικοὶ Ὁρθόδοξοι ἐθεώρουν ἔκτοτε τὴν Μαρτυρικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν ὡς λιμένα σωτηρίας εἰς καιρὸν ἀνάγκης.

Ὁ καιρὸς οὗτος τῆς ἀνάγκης ἐπέστη, ἤδη. Οἱ ἀσπονδοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐχθροί, οἱ Παπικοί, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοὺς φιλενωτικούς δῆθεν Ὁρθοδόξους, θὰ ἀρχίσουν συντόμως εἰς τὴν ἀγίαν νῆσον Πάπμων Θεολογικὸν διάλογον διὰ

τὴν ἔνωσην δῆθεν τῶν Ἐκκλησιῶν ὥς ποτε καὶ κατὰ τὸ παρελθόν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Καὶ ὅπως τότε, οὕτω καὶ τώρα ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τῶν Παπικῶν ἦτο καὶ εἶναι ἡ τελεία εἰς τὸν Πάπαν ὑποταγὴ τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἄλλ' οἱ Παπικοὶ εἶναι, ὡς γνωστὸν αἰρετικοί. Αὐτὸς οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες ἀπαγορεύουν αὐστηρῶς τὴν μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἐπικοινωνίαν.

«Πάση δυνάμει φυλαξόμεθα μὴ λαμβάνειν μετὰληψιν αἰρετικῶν, μὴ τε δίδοναι... ἵνα μὴ μεταχοι τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς αὐτῶν γενώμεθα κατακρίσεως», λέγει ὁ Φωστὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Εἰς τὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων δὲ προτάσεις τῶν Παπικῶν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρὸς ἔνωσην, ἡ ἀπάντησις ἦτο στερεότυπος:

Ἐφ' ὅσον κατὰ τοὺς ὀκτὼ πρῶτους αἰῶνας αἱ δύο Ἐκκλησίαι ἦσαν ἡνωμέναι, ὥς ἀποβάλη ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ὅσα προσέθεσε καὶ ὅσα προσέθεσε ὅσα ἀφῆρσεν ἐκτοτε, ὁπότε αὐτομάτως θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἔνωσις, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διατηρεῖ τὴν πίστιν

ἐκείνην ἀκαινοτόμητον, «ὡς αἱ Προφῆται εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνησεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἔχει ἀποδειχθῇ δι' αὐτῶν», κατὰ τὸν Ὅρον τῆς Ἁγίας Ἐδδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ὅπως δὲ ὁ Χριστὸς εἶναι ἀναλλοίωτος, «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (Ἐβρ. ΙΓ' 8) οὕτω καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι τὸ Σῶμα Αὐτοῦ.

Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγὼν. Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου. Ἡ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιβουλὴ εἶναι ὀργανωμένη ἀπὸ πολλοῦ. Δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν καὶ ἡμεῖς ὄφρανεῖς. Ἄς μιμηθῶμεν τοὺς πρὸ ἡμῶν ἁγίους ἀγωνιστάς. Ἐκαστος κατ' ἰδίαν καὶ ὅλοι ὁμοῦ. Ἄς ἐνισχύσωμεν πᾶσαν κατὰ τῶν προδοτῶν ἄμυναν, εἰς τὰς ἐκτὸς τοῦ Θουσιαστηρίου Ἐνεργείας.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΙΚΕΙΜΕΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙ

ΑΣ ΔΟΘΗ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Καὶ πάλιν ὁ Παγκόσμιος Τύπος καὶ ὅλα τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐντυπα διαλαλοῦν τὴν ἐπικείμενην νέαν συνάντησιν εἰς τὴν Ἱερὰν νῆσον τῆς Πάτμου, τῶν δύο Πρακαθημένων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης. Καὶ πάλιν οἱ δύο «ἀδελφοποιητοί», κατὰ τὴν ἑκφρασίαν τῶν φίλων προσκειμένων δημοσιογράφων θὰ συναντηθοῦν διὰ νὰ ὁμιλήσουν περὶ τῆς μελλοντικῆς ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἀλλὰ δυστυχῶς, παρὰ τὴν ἐναγώνιον παρακολούθησιν τοῦ Ὁρθοδόξου Πληρώματος τῶν τεκτενομένων, ΟΥΔΕΜΙΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ δίδεται παρὰ τῶν ἀρμοδίων Πατριαρχικῶν Αὐλῶν, ἢ τῆς «τῆς Παπικῆς Κουρίας» περὶ τοῦ νεοφανοῦς θέματος τοῦ Παπικοῦ «ἀλαθῆτου» τί μέλλει γενέσθαι; Καὶ λέγομεν νεοφανές, διότι τὸ ἀλάθητον τοῦ Πάπα ἐξεπῆδησεν ἀπὸ τὴν πρώτην ἐν Βατικανῷ Σύνοδον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὥσάν νὰ μὴn ἤρκει αὐτὸς ὁ ἐσφαλρικὸς χαρακτηρησμός τοῦ Πάπα ὑπὸ τῆς Α' ἐν Βατικανῷ Συνόδου, ἐρχεται καὶ ἡ Β' Τοιαύτη, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ προσθέτει ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀλάθης, εἴτε μόνος, εἴτε μετὰ τοῦ Συλλόγου (Συνόδου) τῶν Ἐπισκόπων (SIVE SO-

LUS' SIVE CUM COLLEGIO EPISCOPALI), τὸ ὁποῖον ἐξ ἀπόψεως Ὁρθοδόξου εἶναι ἀδιανόητον καὶ ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὴν πίστιν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀλαθῆτου τῶν ἁγίων Ἑπτὰ ἀρχαίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Ἐπιχειροῦν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως καὶ πῶς δὲν εὐρέθη ἓνα ἐπισκοπικὸν στόμα ἐξ ἐκείνων ποῦ ἀναλαμβάνουν τὴν ἐκπροσώπησιν τῶν Ὁρθοδόξων θέσεων διὰ νὰ εἰπουν εἰς τοὺς Παπικούς:

«Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος ἀνυμώθησαν εἰς τὸ Ἀποστολικὸν ἀξίωμα κληθέντες δι' ἐνὸς ἰδιαίτερου τρόπου, οὐχὶ παρ' ἀνθρώπων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ Θεανθρώπου καὶ περιεβλήθησαν καὶ ἐπληρώθησαν Θεοπνευστίας καὶ ἀλαθῆτου διδασκαλίας βαπτισθέντες ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ κατὰ τὴν ἀλησμόνητον ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Πάντες δὲ οἱ διάδοχοι αὐτῶν, ἔχουν τὴν κανονικὴν διαδοχὴν δὲν ἔχουν ὅμως τὸ ἀνεπανάληπτον ἀλάθητον ἐκείνων.

Καὶ τοῦτο μᾶς θεβαῖσι τὸ ἀξιόλογον βιβλίον, «Τὸ Πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ συγγραφεὺς μὲ πολλὴν σαφήνειαν καὶ ἐξαιρετικὴν πειστικότητα διερευνᾷ καὶ καταδει-

κνύει τὸ ἀβάσιμον, ἀσύστατον καὶ τελείως ἀπαράδεκτον τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Δύσεως περὶ τοῦ Παπικοῦ ἀλαθήτου.

Εἰς τὴν σελ. 294 διαβάζομεν τὰ ἑξῆς: «Οὐδεμία ἀπολύτως Οἰκουμενικὴ Σύνοδος οὐχὶ τὸ ἀλάθητον, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸ τὸ μοναρχικὸν πρωτεῖον ἐθέσπισεν. Καὶ οὐχὶ μόνον αἱ ὄντως Θεοφώτιστοι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ παρὰ τοῖς Λατίνοις, συγκαταλεγόμεναι μεταξὺ τῶν Οἰκουμενικῶν, δὲν παρεδέχθησαν ποτὲ ὅτι ὁ Πάπας εἶναι μοναδικὸς καὶ ἀλάθητος διδάσκαλος τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως.

Τούναντίον δέ, ἡ ἐν Κωνσταντίᾳ Σύνοδος δογματικῶς ἀπεφάνθη ὅτι ὁ Πάπας εἶναι εἰς ἐκ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδος δὲν παρεδέχθη τὸν Πάπαν τοιοῦτον, οἷον θέλει νὰ παραστήσῃ ἡ ἐν Βατικανῷ Σύνοδος διὰ τοῦ ἀσυστάτου Δόγματος περὶ τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα.

Ἄς προσέξουν διὰ ταῦτα πάντα. Καὶ ἐκτὸς τούτων, ὅτι, ἡ πραγματικότης καὶ ἡ ἱστορία ἢ ἀλάνθαστη καὶ ἀδέκαστη, λέγουν, ὅτι πολλοὶ Πάπαι ἐπλανήθησαν περὶ τοῦ Δόγμα ὅπως τοῦτο τονίζει ὁ πολὺς καθηγητὴς Χρῆστος Ἀνδρουτσος (Συμβολικὴ β' ἐκδόσις, σελ. 93). Καὶ εἶναι ὅλως ἀσυμβίβαστον, ἀδιανόητον, νὰ λέγεται ὁ Πάπας ἀλάθητος καὶ ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία του εἰς τὴν Ἐκκλησίᾳ νὰ θεωρεῖται δόγμα διὰ τὴν Δύσιν ἐνῶ, Σύνοδοι Ἐπισκόπων καθήρεσαν πολλοὺς Πάπας.

Ἀγανακτεῖ τις ὅταν ἀκούει τὴν λέξιν «Ἀλάθητος» διὰ τὸν προκαθήμενον τῆς Ρώμης ὅταν τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ρώμης ἐμόλυνον ἐξώλεις ἄνδρες καὶ ἀφῆκαν τὴν φρικτωτέραν ἀνάμνησιν καὶ τὸν ἀποτροπισμὸν.

Ἦταν ἀλάθητος ὁ Πάπας Βενέδικτος ὁ Θ' (1033—1048) ὁ μόλις δώδεκα ἐτῶν!!!

Ἦταν ἀλάθητος ὁ Πάπας Ἀδριανὸς ὁ Ε' (1276) ὁ μηδέποτε χειροτονηθεὶς οὐδέ καν Ἱερεὺς; Ἦτο ἀλάθητος, ὁ ἀνύπαρκτος διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, Πάπας Δόμνος ὁ Β' τὸν ὁποῖον μόνον τὸ πολυπληθὲς εἰς ἁγίους Παπικὸν ἐορτολόγιον ἀναγράφει; Μήπως ἀλάθητος ἦτο καὶ ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΒ' ὁ ἐκλεγείς τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1406 ὁμοφώνως, καί, τὴν 5ην Ἰουλίου πάλιν ὁμοφώνως καθαιρεθεὶς; Πολλὰ καὶ ἄλλα δύναται νὰ ἀριθμηθῇ τις δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς «Λατινίζοντας» καὶ ἐγκωμιάζοντας προσπάθειάς καὶ τόσα ἄλλα διὰ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι πρόκειται περὶ σωτηρίου γεγονότος ἢ συνάντησις καὶ οὐχὶ μιᾶς ἀποτυχημένης προσπάθειας ἵνα μὴ εἴπῃ τις περὶ ἀποτυχημένης «παραστάσεως».

Χρὲς εἰς λοιπὸν ἐπιβεβλημένον λίαν εἶναι διὰ τοὺς ἀρμοδίους νὰ δώσουν τὰς δεούσας ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ: Ἐρύθμισεν ἡ Παπικὴ ἀλαζονία τὸ ζήτημα τοῦ ἀλαθήτου; Ἀναμένει ἐναγωνίως τὴν ἀπάντησιν ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς ὡς ἀληθεῖς φρυκτωροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Θεολογικός διάλογος

Ἡ ἐκκλησία μας ἀναμένει τὴν κατανόησιν τῆς παρεκλήσεως ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου γραμμῆς τῶν λεγομένων «ἐπισήμων» πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Οὗτοι ὅμως παρὰ τὰς θεολογικὰς τοὺς καταρτίσεις οὐδόλως ἐννοοῦν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν παράδοσιν καὶ ὁσημέραι ἀπομακρύνονται ἀπὸ αὐτὴν.

Μετὰ τὴν ἐπάρατον καὶ μονομερῆ μεταρρύθμισιν τοῦ ἐορτολογίου, τὴν ἀποβολὴν τοῦ ράσου καὶ τὸ ξύρισμα τῶν γενείων εἰς τὸ ἐξωτερικόν, τὴν παράνομον συμμετοχὴν καὶ συμπροσευχὴν μετὰ τῶν ὑπὲρ τριακοσίων παρασυναγωγῶν τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου, τοῦ λεγομένου «παγκοσμίου συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν», τὴν συμπροσευχὴν καὶ μετάδοσιν τῶν μυστηρίων τοῖς αἱρετικοῖς (Ἐκκλησία Ρωσσίας, ἐπὶ Ἱερωνύμου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναόν, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Πατριάρχου Δημητρίου εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ οἴκ. Πατριρχείου), τὸν διάλογον τῆς Ἀγάπης τοῦ θανόντος Ἀθηναγόρου, τὰ συνέδρια τῆς ματαιότητος μᾶς ξεφούρνισαν τὸν δῆθεν θεολογικὸν διάλογον. Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας ὁ θεολογικὸς διάλογος δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μεθόδευσις ἐνώσεως ὀρθόδοξων καὶ Λατίνων. Ὁ θεολογικὸς διάλογος θ' ἀρχίσῃ ὅχι ἀπὸ δογματικὰς διαφορὰς, ἀλλὰ ἐκεῖ δῆθεν ὅπου συναντῶμεθα. Βεβαίως οὐδόλως συναντῶμεθα, ἀλλὰ ὅπως θὰ τὰ παρουσιάσουν οἱ «θεολόγοι» θὰ εὑρουν «δῆθεν» κοινὰ σημεῖα ὅπου συναντῶμεθα θὰ ἐξετάσουν τὸ θέμα τῶν μυστηρίων, ἀσχέτως ἂν οὗτοι ἔχουν παραφθεῖρει καὶ τὸ τυπικὸν μέρος αὐτῶν πρᾶγμα ὅπου δὲν δικαιοῦνται καὶ μόνον δι' αὐτὸ τὰ μυστήρια τῶν εἶναι ἀνυπόστατα. Ἄς πάρωμε τὸ βάπτισμα. Μπορεῖ νὰ συμφωνοῦν ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ἡ θύρα τῆς σωτηρίας. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἀντ' αὐτοῦ οἱ θεομάχοι τελοῦν τὸ ράντισμα εἶναι τελείως ἀνυπόστατον καὶ ἂν ἀκόμη τελεσθῇ παρ' ὀρθόδοξων πρέπει σύμφωνα μὲ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας νὰ ἐπαναληφθῇ.

Οὕτω καὶ τὰ «ἐπίσημα» Πατριαρχεῖα ἐνῶ περιμένομεν νὰ ἐξετάσῃ τὸ σχίσμα τοῦ 1924 καὶ τὴν σειρὰν τῶν παρανομιῶν ζητοῦν μεθόδους διὰ νὰ παραπλανήσουν τὸ ποίμνιόν των ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐνώσεως καὶ μεταμείας τῶν Λατίνων. Τούναντίον πρόκειται περὶ φοβερᾶς προδοσίας. Διὸ φευκτέον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νοθεσίαν ὡς αἱρετικοὶ ἁμαρτάνοντες ὄντες αὐτοκατάκριτοι.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐγκρίτος δικηγόρος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἐκφωνῶν τὸν πανηγυρικὸν τῆς Ἡμέρας Λόγον διδασκτικὸν τε καὶ ἐγκωμιαστικὸν περὶ τῆς ἀνωμότητος Ὁρθοδοξίας, καὶ τοῦ αἰωνίου Ἑορτο-

λογίου τῆς, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ εὐφραδὴς καὶ ἐμπνευσμένος ρήτωρ συνήρπασε τὸ εὐσεβὲς ἀκροατήριόν του καὶ ἐπροκάλεσε ρίγη ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΑΠΑΝΔΡΙΤΙΟΥ

Εἰς πανοραμτικὴν τοποθεσίαν εὐρίσκεται ἡ σεβασμία καὶ ἱερὰ Μονὴ τῆς Θείας Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, ἥτις ἐπανηγύριζεν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας τὴν 2.15 Μαΐου ἐ.ε., ἐν συρροῇ πολλῶν πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς, διότι τυγχάνει γνωστὴ ἡ θέσις καὶ ἡ ωραιότης τῆς Μονῆς.

Τὴν ἐσπέραν ἐτελέσθη μεγαλοπρεπὴς ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου συμπαραστατου-

μένου ὑπὸ πλειάδος κληρικῶν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐπηκολούθησεν ὁλονύκτιος ἱερὰ ἀκολουθία τὴν δὲ πρωίαν τῆς Κυριωνύμου ἡμέρας τῆς Ἑορτῆς ἐτελέσθη πανηγυρικὸν ἀρχιερατικὸν συλλεΐτουργον προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου καὶ συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων Πατρῶν κ. Θεοφίλου, Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανασίου καὶ Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνου καὶ πολλῶν Ἱερέων.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος.

Τὸ Ἑσπέραν ἐτελέσθη ἱερὰ Παράκλησις ὑπὲρ τῶν συνεχῶς προσερχομένων ἀπειροπληθῶν πι-

στῶν μετὰ Θεοῦ Κηρύγματος ὑπὸ τοῦ Ἱεροκήρυκος.

Ἀεῖζει ἐπ' ἀληθεία μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν κορυφὴν ἐνθα ἡ ἱερὰ ταύτη Μονὴ διὰ νὰ γευθῇ τις τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν ωραιότητα τῆς μοναστηριακῆς ζωῆς.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΙΟΥ

Παρὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου, χειροτονήθη ὁ ἀγαμος εὐσεβὴς καὶ δεδοκιμασμένος ἀδελφός κ. Μιχαὴλ Ζευγώλης, διαδοχικῶς, διάκονος καὶ πρεσβύτερος ἐν τῷ Ἱερῷ Ἱστορικῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων, Μηνοδώρας, Νυμφοδώρας καὶ Μητροδώρας (Βοτανικοῦ), μετωνομασθεὶς εἰς Μελέτιον.

Εὐχόμεθα εἰς τὸν νέον φέρελπιν Ἱερομόναχον π. Μελέτιον Ζευγώλην, πιστὴν καρποφόρον διακονίαν, πρὸς δόξαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ κλέος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἔχοντας πολλὰς τὰς ἀνάγκας κληρικῶν ἀξίων πρὸς συμπληρῶσιν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων καὶ πολλῶν Παραρτημάτων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Καὶ ἐφέτος, ὅπως κατ' ἔτος, δις τοῦ χρόνου, ἐπανηγύρισεν ὁ φερώνυμος Ἱερὸς Μοναστικὸς Ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς Ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς Πετροπόλεως, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου, ἐνθα Θεοφιλῶς καὶ Θεαρέστως ἡγουμενεύει ἡ Ἐλλογιωτάτη καὶ Ὁσιωτάτη Καθηγουμένη Ξένη μοναχὴ, ἥτις μετὰ τῆς ἀξίας Συνοδείας αὐτῆς ἐπιτελεῖ ἀρίστον καὶ παιδαγωγικώτατον ἔργον εἰς τὴν περιφέρειαν ταύτην.

Ἐτελέσθη πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πανηγύρεως, καθ' ἣν προσήλθον πλήθη λαοῦ εὐσεβοῦς, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Αὐξεντίου συμπαραστατομένου παρὰ τῶν Σεβασμιωτῶν Ἐπισκόπων Ταλαντίου κ. Γερασίμου καὶ Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνου καὶ πολλῶν πρεσβυτέρων.

Ὁμίλησεν ὁ κ. Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος, Νομ. Σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ ΚΑΡΑΒΑ

Ἡ ἐνορία Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ Πειραιῶς εἶναι μία ἀπὸ τὰς πλέον ἀξιολόγους καὶ προδευτικὰς κατὰ Χριστὸν ἐπάλξεις τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, καθοδηγου-

μένη παρὰ τοῦ γεραροῦ ἐφημερίου αὐτῆς πρωθερέως πατρός Νικολάου Καλοσκάμη, ἔχοντας βαθυτάτην τὴν ἀφοσίωσιν καὶ προσήλωσιν εἰς τὴν κανονικὴν ἡγεσίαν τῆς Ὁρθοδόξου, παισιούμενος μάλιστα ὑπὸ ἐγκρίτων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτρόπων οἵτινες κοπιάζουν καὶ μοχθοῦν διὰ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ τούτου Ναοῦ. Καὶ ἐφέτος κατέβαλαν πᾶσαν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐορτὴν καὶ πανήγυριν αὐτοῦ κατὰ τὴν Δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Ἀφ' ἐσπέρας τῆς πανηγύρεως ἐτελέσθη πανηγυρικὸς ἀρχιερατικὸς ἐσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ Οἰκείου Ποιμενάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου πλαισιούμενου ὑπὸ πολλῶν Συνοδικῶν ἱεραρχῶν καὶ κληρικῶν τῆς περιφέρειας αὐτοῦ καὶ ἐν συρροῇ πλῆθους πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ Πειραιῶς.

Τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς, Δευτέρα τῆς Διακαινησίμου, ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸν συλλεῖτουργον προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ.κ. Γερωντίου, συμπαραστατομένου παρὰ τῶν Σεβασμιωτῶν Ἱεραρχῶν Αἰγίνης κ.κ. Παΐσιου καὶ Χίου κ.κ. Στεφάνου καὶ πολλῶν κληρικῶν. Τὸν Θεῖον Λόγον ἐκήρυξεν ὁ κ. Νικ. Ἀναγνωστόπουλος Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πλῆθι πιστῶν συνέρρεον διὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Χαριτόβρυτον εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐνῷ ἡ μεγαλοπρεπὴς Λιτάνευσις αὐτῆς ὑπῆρξεν, ὄντως, μεγαλειώδης καὶ ἰσχυρικητικώτατον θέαμα.

ΙΕΡΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μία ἀπὸ τὰς πλέον γραφικὰς ἐνορίας καὶ μεῖζον μόρφῃ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ αὐτῆς, εἶναι ἡ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, σπὴν συνοικία Ἁγίας Σοφίας Πειραιῶς, ἐνθα ἐφημερεύει ὁ ἀκούρατος πάντοτε ἐφημέριος πατὴρ Γερμανὸς Κόζης, ἀρχιμανδρίτης καὶ πνευματικὸς, καὶ ἡ ὁποία πανηγυρίζει κατὰ τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου ἡμέρας, ἐν συρροῇ χιλιάδων προσκυνητῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Μέγας Ἀρχιερατικὸς ἐσπερινὸς καὶ ἡ Θεία Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία, ἐτελέσθη προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Κυριάρχου Ποιμενάρχου, Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, συμπαραστατομένου παρὰ τῶν Σεβασμιωτῶν Ἐπισκόπων Αἰγίνης κ.κ. Παΐσιου καὶ Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ.κ. Στεφάνου. Κατὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγένετο λιτάνευσις μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ μεγαλοπρεπείας τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, μετὰ παιανίζουσης μουσικῆς καὶ ἀκολουθούντων τῶν πιστῶν ἐνῷ κατὰ τὸ τέλος αὐτῆς, ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Πειραιῶς ἡγαρίστησεν

δι' ὀλίγων τοὺς πάντας, τονίσας ὅτι διὰ τῆς θερμῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν ὑμνεῖται καὶ μεγαλύνεται τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ τῶν εὐαρεστησάντων αὐτόν. Ἀγίων μας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ—ΘΑΥΜΑΣΤΟΥ

Τὴν 25 Μαρτίου, Δευτέρα Διακαινισίμου, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν Πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου Στυλίδος, ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος - Θαυμαστοῦ κ.κ. Καλλίνικος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου π. Γεωργίου.

Πλήθος πιστῶν παρακολούθησε τὴν ἐορτήν. Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινισίμου ἐόρτασε ὁ Ἱερὸς Ναὸς Δομοκοῦ ἐορτήν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Φθιώτιδος - Θαυμαστοῦ κ.κ. Καλλίνικου, συμπαραστατούμενου ὑπὸ τῶν ἱερέων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, κατὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἔλαβε χώραν χειροθεσίαν Ἀρχιμανδρίτου τοῦ ἐφημερίου π. Βαρνάβα. Πλήθος πιστῶν παρακολούθησε τὴν ἐορτὴν ἀπὸ ὅλην τὴν Φθιώτιδα, τὸν δὲ πανηγυρικὸν ἐξεφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΧΙΟΥ.

ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ

Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος τυγχάνει ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ ζηλωτῶν κληρικῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καὶ ἅμα τῇ ἀναδείξει του εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ἐπιδεικνύει ἐνθερμον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ, Θεόθεν, Θεφροῦρητον καὶ ἱστορικὴν ἱερὰν αὐτοῦ Ἐπισκοπὴν.

Κατὰ μῆνα σχεδὸν ἐπισκέπτεται τὴν ἡρωτόκον Χίον ἐνθα ἀνθεῖ ἡ αὐτόθι κοινότης τῶν Γ. Ο.Χ. καὶ ἐπισκέπτεται τὰς μεμονωμένας ομάδας τῶν πιστῶν κατ' οἶκον, νοθετεῖ, παραμυθεῖ καὶ ἀγιάζει διὰ τῶν σωστικῶν καὶ ἀγιαστικῶν Μυστηρίων τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ Χίους, ὅτι, ἰδίαις αὐτοῦ δαπάναις ἐπεξέτεινεν καὶ ἀνεκαίνισεν τὸν Ἱερὸν Ναὸν ἀγίου Νικολάου τῶν Μύρων, ἐν τῇ πόλει τῆς Χίου, ἐνθα πλήθι πιστῶν εὐσεβῶν τακτικῶς ἐκκλησιάζονται, ὡς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί. Κατὰ τὴν Ἐορτὴν τῆς Θεῆς τοῦ Κυρίου Ἀναλήψεως ὁ Σεβασμιώτατος ἐλεπούργησεν καὶ ὠμίλησεν ἐπικαίρως εἰς τὴν σεβασμίαν ἱερὰν Μονὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Νενίτου Χίου ἥτις ἀποτελεῖ ἓνα ἐκ τῶν προμαχόνων τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ, μετέβη ἐν συνα-

δείᾳ κόσμου εὐσεβοῦς, εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου, ἐνθα ἐλεπούργησεν καὶ ἐτέλεσεν τὸ 40ήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τοῦ ἀληστοῦ μνήμης, ἐκλεκτοῦ ἀγωνιστοῦ καὶ ἐργολάβου Δημοσίων Ἔργων, ἀδελφοῦ ἡμῶν, ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΨΩΡΑ. Κατὰ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ὠμίλησεν ἐμπνευσμένως ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφερθεὶς εἰς τὴν δύναμιν τῆς Πίστεως καὶ τονίσας ὅτι ἡ Πίστις παντός Χριστιανοῦ δέον ὅπως ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἀγαθῶν ἐργῶν καὶ μετὰ τὴν ἐμμονὴν του νὰ ἀγωνίζεται διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν διὰ πολλῶν μαρτυρίων καὶ ἀγώνων γιγανταίων, ἐκκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς οἱ ἀείμνηστοι πρόγονοι καὶ Πατέρες ἡμῶν.

Δέον ὅπως τονισθῇ ὅτι ὁ ἀείμνηστος Νικόλαος Ψώρας ὑπῆρξεν κατὰ τὴν περίοδον τῆς δημαρχίας του ἐν Χίῳ, ἐνθερμος ὑποστηρικτὴς τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἔστω καὶ ἂν φαινομενικῶς δὲν τὸ ἀπεδείκνυσεν. Ἀλλὰ ὑστάτη του ἐπιθυμία ἦτο νὰ κηδευθῇ καὶ νὰ ταφῇ εἰς Ἅγιον Μᾶρκον ὅπερ καὶ ἐγένετο μετὰ συρροῆς πολλῶν χριστιανῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Χίου.

Ἀκούραστος πάντοτε ὁ Σεβ. Χίου κ. Στέφανος δὲν φείδεται κόπων καὶ θυσιῶν, ἀλλὰ καὶ θαλασσίων κινδύνων ἀκόμη, ὥστε τακτικῶς μεταβαίνει, εἰς τὴν Μυροβόλον Χίον πρὸς ἐπιτελεσὶν τῶν ποιμαντορικῶν αὐτοῦ καθηκόντων, ὡς τοῦτο συμβαίνει καὶ μεθ' ὅλων τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιερέων ἡμῶν οἵτινες συνεχῶς κινοῦνται πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν πρὸς διατρέφωσιν «τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ» καὶ τὴν σωτηρίαν ψυχῶν.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ.

ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Πατρῶν καὶ Πελοποννήσου κ. Θεόφιλος, κατὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, μετέβη εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Ζευγολατιὸν Κορινθίας. Εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὑπεδέχθησαν τὸν Σεβασμιώτατον οἱ εὐλαβέστατοι καὶ ζηλωταὶ πρεσβύτεροι, πατὴρ Σπυρίδων καὶ πατὴρ Κων)νος. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπιτελέσας τὴν Θεῖαν καὶ Ἱερὰν Λειτουργίαν βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀναφερθέντας Ἱερεῖς ἐκ τῶν ὁποίων, ὁ πατὴρ Σπυρίδων εἶναι ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμὸς Ζευγολατιοῦ, καὶ ὁ πατὴρ Κων)νος ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου παρὰ τὸ Λουτράκι Κορινθίας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θεῆς Λειτουργίας, ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον εἰς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, ἀναφερθεὶς εἰς τὴν ἀξίαν καὶ σημασίαν τῆς Μεγάλης ἐορτῆς τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελισμοῦ, καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὥστε κατεδέχθη νὰ γίνῃ ἄνθρωπος διὰ νὰ σώσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ διαβόλου καὶ τῆς τυραν-

νίας αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ἐγκωμιάσας καταλλήλως τοὺς ἥρωας τοῦ '21 οἵτινες παραδειγματίζομενοι ἀπὸ τὸν Θεῖον Εὐαγγελισμόν, ἐπέλεξαν αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἵνα κηρύξωσι τὴν ἐθνοσωτήριον ἐπανάστασιν ἐναντίον τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ, θροντοφωνήσαντες τὰ ἀξιομνημόνευτα καὶ ἀθάνατα λόγια «Ἐλευθερία ἢ Θάνατος», εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Παναγίας μας, ἐνίκησαν τὸν αἰμοσταγῇ ἐχθρὸν καὶ ἡμεῖς ἀπολαμβάνομεν τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας, μετέβημεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς Σπυριδωνος, ὅπου παρετέθη πλούσιον γεῦμα παρὰ τοῦ κ. Παύλου, γαμπροῦ τοῦ πατρὸς Σπυριδωνος. Ἀπὸ τὴν στήλην τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαριστεῖ τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτὸν καὶ ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς τοῦ παραρτήματος, εὐχόμενος πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ Ἀναστάσιου Σωτῆρος Χριστοῦ.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΕΥΒΟΙΑΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Εὐβοίας καὶ Μαραθῶνος κ. Ἰουστίνος, περιοδεύων τὴν Εὐβοίαν κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον, ἐτέλεσε τὴν ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου στίς 8 Μαρτίου εἰς Κάρυστον.

Εἰς τὸν ὡς ἂν ἱερὸν Ναὸν ἐτέλεσε Ἀρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν τεσσαράκοντα μαρτύρων συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ εὐλαβεστάτου καὶ ἀκούραστου ἐφημερίου Ἀρχιμανδρίτου π. Νικολάου.

Ἐπίσης Ἀρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐτέλεσεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου, εἰς Πλατανιστὸ Κάρυστου.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

Τὴν θὴν Ἰανουαρίου 1980 Ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων.

Εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῆς ὁμωνύμου ἱερᾶς Μονῆς Γ.Ο.Χ. Κεφαλληνίας ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Κεφαλληνίας καὶ Ἐπτανήσου κ.κ. Μάξιμος ἐτέλεσεν τὴν Σεβασμίαν ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων οὕτως:

Ἀφ' ἑσπέρας ἐτέλεσεν τὴν Ἀγρυπνίαν τῆς Σεβασμίας Ἐορτῆς Ἑσπερινοῦ καὶ θαθέως ὁρθοῦ κατὰ τὰς 5 π.μ. ἐγένεν ἡ διακοπὴ τῆς ἱερᾶς Ἀκολουθίας διὰ τὴν συνεχίαν πάλιν τὰς 8 π.μ. ὁ πανηγυρικός ὁρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτουργία.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος ἐν πλήρῃ Ἀρχιερατικῇ στολῇ μετὰ τῆς Ἀδελφότητος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ λοιπῶν ὀρθοδόξων καὶ πλῆθος λαοῦ ἐπέβησαν αὐτοκινήτων καὶ κατημύνηθησαν εἰς τὸν θαλάσσιον χώρον τῆς πόλεως Ἀργαστολίου εἰς τὴν θαλάσσιον γέφυραν ἐπὶ τῆς θέσεως

Κολόνα κατάλληλον χώρον διὰ τὴν τέλεισιν τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ τῶν Θεοφανείων. Ὁ Μέγας Ἀγιασμός ἐγένεν ἐν πολὺ κατανύξει καὶ πνευματικῇ χαρᾷ, ἡ ὁποία ἦτο ἐκδηλὸς εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων τῶν παρευρισκομένων καὶ μάλιστα κατόπιν τοῦ θαύματος τοῦ ἐπισυμβάντος πρὶν τῆς τελετῆς τοῦ Ἀγιασμοῦ, διότι ἐνῷ ἐπιπτε ραγδαιστάτῃ βροχῇ πρὸ τῆς ἐκκινήσεως τῆς ἱερᾶς πομπῆς ἐκ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ κατὰ τὴν ἐκίνησιν καὶ διαδρομὴν διὰ τὸν θαλάσσιον χώρον τῆς πόλεως Ἀργαστολίου, καθ' ὁδὸν ἐγένετο δέησις διὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ καιροῦ καὶ παρ' ἐλπίδα μόλις ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸν θαλάσσιον χώρον εἰς τὴν γέφυραν Ἀργαστολίου, εἰς τὴν θέσιν Κολόνα, ἀποτόμως ἐγένετο καλοκαιρία, ἐκαθάρισεν ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὰ πυκνὰ καὶ μαύρα σύννεφα καὶ ἐγένεν ἡλιόλουστος ἡμέρα, πρὸς ἐκπλήξιν καὶ θαυμασμό τῶν Χριστιανῶν τῆς πόλεως Ἀργαστολίου οἱ ὅποιοι ἀπέδωσαν τὸ θαῦμα τῆς ἀποτόμου μεταβολῆς τοῦ καιροῦ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ ἀγίαζε τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς ὀρθοδοξίας ὅπου ἐτελεῖτο ὁ Μέγας Ἀγιασμός τῆς πραγματικῆς ἡμέρας τῶν Ὁρθοδόξων Θεοφανείων.

Εἰς τὴν ἱερὰν τελετὴν παρευρέθησαν εὐγενῶς, τιμητικῶς προσελθόντες ὁ κ. Λιμενάρχης Ἀργαστολίου μετὰ τῶν Λιμενοφυλάκων του, ὁ ὁποῖος κύριος Λιμενάρχης ἐδεδίει ἐποδειγματικὴν εὐγένειαν καὶ σεβασμὸν εἰς τὴν ἱερὰν τελετὴν καὶ τὸν Σεβασμιώτατον τελετουργοῦντα Ἐπίσκοπον.

Αὐθαρμήτως προσέτρεξεν πολὺ πλῆθος λαοῦ τῆς πόλεως Ἀργαστολίου καθὼς καὶ ὁ κύριος Πρόεδρος Ὁμαλῶν Κωνσταντίνος Σταθούλης, μετὰ τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου του.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος ἐξεφώνησεν τὸν ἀκόλουθον λόγον πρὸς τοὺς παριστάμενους καὶ ἀκροομένους χριστιανοὺς μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ:

Ἀγαπητοὶ μου χριστιανοὶ καὶ συμπατριῶτες,

Σήμερον τῶν ὑδάτων ἀγιάζετε ἡ φύσις.

Ἀγαπητοὶ μου ὁ Κύριος ἐβαπτίσθη εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν οὐχὶ ὡς ἀνάγκη ἔχων ἀλλὰ διὰ τὴν μᾶς δείξει καὶ διδάξει ὅτι, τὸ Ἅγιον Βάπτισμα εἶναι ἀπαραίτητον πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν καθάρισθαι ἀπὸ τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας καὶ εὐρὴ τὴν αἰώνιον κατοικίαν του εἰς τὸν παράδεισον ὃν ἀπόλεσε διὰ τῆς παραβάσεως.

Τὸ πόσον ἀπαραίτητον εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἅγιον Βάπτισμα τὸ ἐδίδαξεν ὁ Κύριος εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον ὅταν λέγει:

Ἐάν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, καὶ εἰς τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον λέγει:

Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθῆς σωθήσεται, ὁ δὲ

ἀπιστήσας κατακριθήσεται, καὶ εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον λέγει εἰς τοὺς Ἀποστόλους, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶπεν ὁ Κύριος. Βαπτίζοντες καὶ ὄχι φαντίζοντες ὡς ποιοῦν οἱ παπικοί, εἰς τρεῖς ἀναδύσεις καὶ τρεῖς καταδύσεις εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ βαπτίζω θὰ πῇ βουτῶ εἰς τύπον τῆς ταφῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀγαπητοί μου, σήμερον μὲ τὸ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον ἐνάμητον ἑκατομμύριον ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ λοιπῶν χριστιανῶν ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον χριστιανῶν τῆς Ρωσίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Σερβίας, τοῦ ἁγίου ὅρους, τοῦ ὅρους τοῦ Σινᾶ, καὶ ἔξαιρέτως τοῦ πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, σήμερον ἑορτάζουν τὴν κοσμοσωτήριον ἑορτὴν τῶν ἁγίων Θεοφανείων, καὶ αὐτὴν τὴν ἱερὰν στιγμὴν ποὺ ἐμεῖς ἐδῶ χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Βαπτισθέντος ἐν Ἰορδάνῃ τελοῦμεν τὸν μέγα Ἀγιασμόν, αὐτὴν περίπου τὴν ἱερὰν στιγμὴν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ. Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ μέγα πλῆθος ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν, εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Πειραιῶς, τελοῦν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐν πολὺ εὐλαβείᾳ τὸν μέγαν Ἀγιασμόν τῶν ἁγίων Θεοφανείων, καθὼς ἐπίσης καὶ ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων τελεῖ τὸν μέγαν Ἀγιασμόν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν εἰς τὴν θέσιν ποὺ ἐγίνετο τὸ μεγάλο κοσμοϊστορικὸν γεγονός τῆς βαπτίσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ μεγάλου προφήτου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Σήμερον εἶναι ἡ μεγάλη αὐτὴ ἑορτὴ καὶ ὄχι πρὸ 13 ἡμερῶν, πρὸ 13 ἡμερῶν ἑορτάσαν οἱ Φράγκοι μὲ τὸ Φράγκικο ἡμερολόγιον, ἐνῷ σήμερον ἑορτάζουν οἱ πραγματικοὶ ὀρθόδοξοι τῆς ἀκαينوτομήτου ὀρθοδόξου ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ σήμερον μεθ' ἡμῶν ἑορτάζουν οἱ ἄγγελοι καὶ ἡ ἐν Οὐρανοῖς θριαμβεύουσα ἐκκλησία ὅπως λέγουν καὶ αἱ ἱερὰ εὐχαὶ ποὺ πρὸ ὀλίγου ἠκούσατε τοῦ μεγάλου Ἀγιασμοῦ ὅτι, σήμερον τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνεορτάζει καὶ τὰ ἄνω τοῖς κάτω συναμιλεῖ. Ἀγαπητοί μου ἴσως θὰ πεῖτε γιατί καὶ ἐσεῖς οἱ παλαιοῦς ἡμερολογίτες δὲν ἑορτάσατε πρὸ 13 ἡμερῶν, ἀλλὰ ἑορτάζετε σήμερον μόνοι σας;

Ἀκούσατε ἀγαπητοί μου, σὰς ἀπολογουῦμε ἐν ὀνόματι τῶν ὀρθοδόξων τῆς ἀκαينوτομήτου ἐκκλησίας ὡς ἐξῆς:

Ὁ ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τοὺς χριστιανούς ἀποτεινόμενος καὶ διασφαλίζων αὐτοὺς ἀπὸ τῶν μελλόντων καινοτομιῶν ἔγραφε τὰ ἐξῆς:

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν καὶ πάλιν, ἀλλοῦ γράφει, ἥτις εὐαγγελίζετε ὑμᾶς παρ' ὃ παρελάβετε καὶ Ἀγγελος ἐξ Οὐρανοῦ ἀνάθεμα ἔστω.

Φαντασθεῖτε ἀκριβέστα ποὺ μᾶς διδάσκει ὁ μέ-

γας Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, δὲν δίνει τὸ δικαίωμα οὔτε σὲ οὐράνιον Ἀγγελον νὰ μεταβάλλῃ τὴν ἱερὰν παράδοσιν ἀλλὰ θέλῃ νὰ τὴν διαφυλάξωμεν ἀπαρασάλευτον ὅπως τὴν παρελάβωμεν ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρας τῆς Ἁγίας μας Καθολικῆς, ἀκαينوτομήτου ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Καὶ πάλιν ἓνας ἱερός κανὼν τῆς ἁγίας Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, λέγει:

Ὅστις πᾶσαν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον παράδοσιν ἀθετεῖ ἀνάθεμα ἔστω. Λοιπὸν ἀγαπητοί μου μιὰ τῶν σπουδαιότερων παραδόσεων εἶναι καὶ τὸ ἑορτολόγιον, καὶ Πασχάλιον τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ ὁποῖα συνήρμωσεν ἡ ἁγία Πρῶτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ὅταν ἀποφάσισεν ὅτι τὸ Ἅγιο Πάσχα αἰωνίως θὰ τελῆται ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ θὰ κυμαίνεται ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου, οὔτε μία ἡμέρα πρὶν οὔτε μετὰ, ἀπὸ τὸ καθορισθὲν ὅριον ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἁγίας Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει ταύτῃ ἐτηρήθη τὸ ἅγιον Πασχάλιον, καὶ ἅγιον ἑορτολόγιον ὑπὸ τῶν χριστιανῶν ἕως τὸ 1582 ποὺ ἡ πιθανὴ κακοδοξία καὶ ὄχι Ἐκκλησία ἀπὸ μίσος πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ μὴν συνεορτάζει μετὰ τῶν ὀρθοδόξων ἐκαينوτομήσεν καὶ ἄλλαξεν τὸ ἑορτολόγιον, καὶ ἔφτιαξε δικό του ἑορτολόγιον ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ 13ος ἀφοῦ ἔκαμε τὴν ἀσέβεια τῆς καινοτομίας ὁ πάπας προσεπάθησε διὰ πλουσίων δώρων μέσω τοῦ Δόγη τῆς Βενετίας προσεπάθησεν νὰ πείσῃ τὸν Ὀρθόδοξο Πατριάρχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ δεχθῇ καὶ αὐτὸς τὴν καινοτομίαν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἑορτολογίου, ἀλλὰ ὁ Πατριάρχης ἐκείνος ὁ Ἱερεμίας, ὁ λεγόμενος Τρανός λόγω τῆς μεγάλης ὀρθοδόξου ἀξίας τοῦ ἀπήντησεν ὅτι: Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι κρατοῦμεν ὡς παρελάβωμεν ὁ δὲ πάπας ὡς θέλῃ καὶ δοῦλετε.

Καὶ ὁ Πατριάρχης ἐκεῖνος συνεκάλεσε τὸ 1583 Πανορθόδοξον Σύνοδον καὶ κατεδίκασε τὴν καινοτομίαν τοῦ ἑορτολογίου καὶ πασχαλίου, καθὼς καὶ τὸ 1587 καὶ τὸ 1593 κατεδικάσθη ἡ καινοτομία αὕτη ὑπὸ Πανορθόδοξων Συνόδων, ἀλλὰ καὶ τὸ 1848 ἡ Πανορθόδοξος μεγάλη Σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου κατεδίκασεν πᾶσαν καινοτομίαν ἐναντίον τῆς ὀρθοδοξίας καὶ καθ' ὑπέβαλαν εἰς φρικτὰ ἀναθέματα τοὺς καινοτόμους εἴτε πάπας εἶναι, εἴτε πατριάρχαι εἶναι, εἴτε Ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοί καὶ, εἴτε λαϊκοὶ ἂν εἶναι οἱ διάφοροι αὐτοὶ καινοτόμοι τῆς ἱερᾶς παραδόσεως.

Πρέπει ἀγαπητοί μου νὰ κρατοῦμεν τὰς ἱερὰς παραδόσεις διὰ νὰ μὴν φτάσωμεν εἰς τὸ ἐλεεινὸν κατάντημα τοῦ παπισμοῦ ποὺ ἄρχισεν ἀπὸ τὸν 9ον αἰῶνα τὰς καινοτομίας, ἀπὸ τὸ Φιλιούθε δηλαδὴ ἔκαμε προσθήκην στὸ ἱερὸν Σύμβολο τῆς πίστεώς μας τῆς Α' καὶ Β' ἁγίας Συνόδου ποὺ ἐπρόσθεσαν τὴν βλάσφημον λέξιν ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύετα τὸ πανάγιον πνεῦμα, ἐνῷ εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην ἱερὸν Εὐαγγέλιον λέγει καθαρά ὁ Κύριος: Τὸ πνεῦμα τὸ

άγιον ὁ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται κατόπιν οἱ παπικοὶ ἐκαινοτόμησαν περὶ τοῦ πρωτείου, κατόπιν εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐκαινοτόμησαν καὶ ἀντὶ ἄρτου λειτουργοῦν μὲ ἄζυμον καὶ κοινωνοῦν τὸν κόσμον μὲ ὁστίας ἐν εἶδει ἀσπρίνων.

Ἐνῶ ὁ Κύριος λέγων στὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια ἔλαθεν ἄρτον καὶ ἰὸχι ἄζυμα διότι ὅταν ἐγένεν ὁ Μυστικὸς Δείπνος ἦτο Πέμπτη βράδυ καὶ ἦτο ἐν χρήσει ὁ ἄρτος ἀκόμη, τὸ Σάββατο τὸ πρῶτ' ἀρχίζαν τὰ ἄζυμα ποὺ ἀρχίζε τὸ Πάσχα τῶν Ἑβραίων καὶ ὄχι τὴν Πέμπτην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἱερὰ σπολὴν ἤλαξαν καὶ τὸ κόψιμο τῶν γενειῶν καὶ μαλιῶν τῶν κληρικῶν τους.

Ἐὰν πᾶμε καὶ κοιτάξουμεν σὲ ὅποιον Βυζαντινὸν ἀρχαιολογικὸν καὶ χριστιανικὸν Μουσεῖον θὰ εἰδοῦμεν τὰ ἱερὰ ἄμφια τῶν παλαιῶν κληρικῶν μας ὅτι, εἶναι παρόμοια μὲ τὰ ἐν χρήσει σημερινὰ ἱερὰ ἄμφια καθὼς καὶ στὰς παλαιὰς ἀγίας εἰκόνας καὶ τοιχογραφίας, θὰ εἰδοῦμεν τὰς ἱερὰς μορφὰς τῶν ἁγίων Πατέρων ὅτι εἶναι ὁμοίαις κατὰ πάντα τῶν σημερινῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, δὲν ἐπιτρέπετε οὐδεμία προσθήκη καὶ οὐδεμία ἀφαίρεσις εἰς τὰς τῆς πίστεώς μας, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ διατηρῶμεν καὶ διαλάττωμεν ὅπως μᾶς τὰ παρέδωσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῶν ἁγίων ἐπὶ οἰκουμενικῶν καὶ ἁγίων πανορθόδοξων Συνόδων, διότι ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία μας δὲν εἶναι κάποιο πολιτικὸν Σύνταγμα κράτους ἢ κάποιο καταστατικὸν πολιτικοῦ Συλλόγου ποὺ κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς χρειάζεται τροποποιήσεις ἀναλόγως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐποχῶν, πρὸς καλύτεραν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀποτελούντων αὐτῶν προσώπων.

Ἡ ἱερὰ παράδοσις καὶ τὰ δόγματα καὶ οἱ ἱεροὶ κανόνες τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας μας ἐγράφησαν ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῇ φωτίσει σοφίας τῆς παντοδυνάμου καὶ παντουργοῦ ἀγίας Τριάδος τοῦ μόνο Θεοῦ ἡμῶν, καὶ γι' αὐτὰ εἶναι τέλεια, καὶ νέα, ὠφέλημα καὶ σωτήρια εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα καὶ εἶναι μεγάλη βλασθημία καὶ περιφρόνησις εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον κάθε καινοτομία καὶ προθαφαίρεσις εἰς τὰ θεοπνεύστως παραδοθέντα τῆς ὀρθοδόξου ἀγίας ἡμῶν πίστεως.

Λοιπὸν ἀγαπητοὶ μου πρέπει νὰ φυλάττωμεν τὴν ἱερὰν παράδοσιν ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ ἐὰν θέλωμεν νὰ μείνωμεν στὴν πραγματικότητα ὀρθόδοξοι χριστιανοί, διότι ἡ πίστις μας στηρίζετε ὡς δὲ δύο χρυσὰς πτέρυγας, στὴν ἁγίαν Γραφὴν καὶ στὴν ἱερὰν παράδοσιν, καὶ οὔτε ἡ ἀγία γραφὴ δύναται νὰ στηριχθῇ χωρὶς τὴν ἱερὰν παράδοσιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἱερὰ παράδοσις χωρὶς τὴν ἀγίαν γραφὴν μένη νεκρὸν γράμμα χωρὶς σωτήριον ἐνέργειαν, ἄλλωστε τὰ πρῶτα χρόνια οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐδίδασκον τὴν ἱερὰν παράδοσιν ὡς παρέλαβον ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς λέγει τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον.

Ἐπὶ καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἐδίδαξεν ὁ Κύριος

ἅτινα ἐὰν γράφηντε οὐδὲ αὐτὸν οἶμε τὸν κόσμον χωρήσει τὰ γραφόμενα βιβλία.

Ἀγαπητοὶ μου γι' αὐτὸ ἐμεῖς ποὺ ἀκολουθοῦμεν τὸ ὀρθόδοξον ἐορτολόγιον ἐορτάζομεν σήμερον καὶ ὄχι πρὸ 13 ἡμερῶν ἐπειδὴ κρατᾶμε ἀνόθευτον τὴν ἱερὰν παράδοσιν, καὶ κατὰ τὴν ἱερὰν παράδοσιν σήμερον εἶναι ἡ πραγματικὴ ἐορτὴ τῶν ἁγίων Θεοφανείων, καὶ σήμερον τὸσον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὅσο καὶ ἡ ἐν Οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων, ἐορτάζουμε τὰ ἅγια Θεοφάνεια εὐχομαί ἡ χάρις τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντος Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ σᾶς εὐλογῇ, διαφυλάττει, καὶ σᾶς φωτίσῃ, ὅσοι ἀκόμη δὲν ἀκολουθήσατε τὴν ἀκρίθειαν τῆς ὀρθοδοξίας νὰ σᾶς φωτίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃτε στὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ τῶν προγόνων μας διὰ νὰ ἔχωμεν τὸ θάρρος νὰ ἐπικαλούμεθα τὴν εὐχὴν τῶν ἁγίων Πατέρων στὰς προσευχὰς μας καὶ εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων. Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν τὸν κύριον Λιμενάρχην μετὰ τοῦ ἀξιοτίμου ἐπιτελείου του, ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν πολὺ τὰς πολιτικές ἀρχὰς καὶ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς χριστιανοὺς καὶ συμπατριῶτες ποὺ εἶχαν τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ παρασταθοῦν εἰς τὴν ἱερὰν τελετὴν τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως, ἡ χάρις τοῦ Κυρίου νὰ διαφυλάξῃ καὶ φωτίσῃ εἰς τὴν ὀρθόδοξίαν πάντας ὑμᾶς. Ἀμήν.

Τὴν ὁμιλίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου παρηκολούθησαν ὅλοι οἱ παρευρεθέντες μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ ἔλεγον μεταξύ των, αὐτὰ δὲν μᾶς τὰ εἶπαν ποτὲ κανένας, ἀλλὰ μᾶς ἔχουν ἀφήσει τελείως ἀκατατόπιστους, ἱστορικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς, ὥστε δὲν ξέρουμε τί πιστεύουμε καὶ τί ἀκολουθοῦμε.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς τελετῆς ἀφου εὐλόγησε τὰ πλήθη διὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὁ Σεβασμιώτατος ἐπέστρεψεν μετὰ τῆς ἰδίας ἀκολουθίας δι' αὐτοκινήτων εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν ἁγίων Ἀποστόλων εἰς Ὁμαλὰ, εὐχθῆεις εἰς τοὺς συνοδεύοντας καὶ πάλιν χρόνια πολλὰ καὶ σωτήρια.

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΚΑΙ ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς πληροφοροῦμεθα τὴν στιγμήν ταύτην ὅτι ὁ ἀκούραστος καὶ ὑποδειγματικὸς Ποιμενάρχης Κεφαλληνίας κ. Μάξιμος, ὁλοκληρώνει τὰς προσπάθειάς αὐτοῦ διὰ τὴν, εἰς σύντομον, λειτουργίαν τοῦ Μητροπολιτικοῦ αὐτοῦ Ναοῦ εἰς κεντρικὸν σημεῖον τῆς πόλεως Ἀργιστολίου.

«Παραστήσατε γάρ, φησί, τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν εὐάρεστον τῷ Θεῷ τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν».

(Ρωμ. ΙΒ')

ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Ποῖος ὁ τρόπος ἐπιλύσεως τῶν μεταξὺ τῶν χριστιανῶν διαφορῶν

Τό ἀσκανδάλιστον μόνον εἰς τοὺς Ἀγγέλους ὑπάρχει. Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοί, ἡμεῖς οἱ ἡκατάρτιστοι χριστιανοί, πολλάκις νικώμενοι ἀπὸ τὰ ἐμφωλεύοντα ἐντὸς ἡμῶν μίση καὶ πάθη, παραφερόμεθα καὶ ἀδικοῦμεν τὸν πλησίον ποικιλοτρόπως. Ὅταν ὅμως παρέλθῃ ἡ ἀκμὴ τῆς ὀργῆς, τοῦ πάθους, τῆς ταραχῆς, προσπαθοῦμεν νὰ ἐξεύρωμεν τρόπον ἀναπαύσεως τῆς ἐλεγχούσης ἡμᾶς συνειδήσεως καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν σχέσεών μας μετὰ τῶν ἀδικησάντων ἡμᾶς ἢ μετ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἡμεῖς ἠδικήσαμεν. Ἐνδεχομένως ὅμως ἡ τοιαύτη τῆς μετανοίας διάθεσις νὰ εἶναι μονόπλευρος, τοῦ ἐτέρου, εὐρισκομένου ἐν μνησικακίᾳ ἀνενδότῳ. Πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ ἐνεργήσωμεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει; Πρέπει νὰ καταφύγωμεν εἰς τὰ πολιτικά δικαστήρια ὅταν εἴμεθα ἠδικημένοι; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο τὴν δίδει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, συνιστῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας. Λέγει ὁ Κύριος «Ἐάν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε καὶ ἐλεγεῖν αὐτὸν μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐάν σοῦ ἀκούσῃ, ἐκέρδισαν τὸν ἀδελφόν σου· ἐάν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἓτι ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων, ἢ τριῶν, σταθῇ πᾶν ῥῆμα· ἐάν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπέ, τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐάν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ ἔστω σοὶ ὡς περ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης» (Ματθ. 18' 15—18).

Αὐτὸν καὶ μόνον τὸν τρόπον διαδικασίας συνιστᾷ εἰς τοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦ ὁ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς μεταξὺ αὐτῶν διαφοράς, θεωρῶν, ὡς ἀπόφασιν Ἀρείου Πάγου τὴν τελικὴν ἐπὶ τούτων γνώμην τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δὲ Θεοκῆρυξ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Τολμᾷ τις ὑμῶν, πράγματι ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδικῶν καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων;» Πῶς τολμᾷ ὁ ὁποιοσδήποτε ἀπὸ σᾶς, ὅταν ἔχη διαφορὰν πρὸς τὸν ἄλλον ἀδελφόν, νὰ καταφεύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια τῶν εἰδωλολατρῶν; διατί δὲν ἐπιλύετε τὰς διαφοράς σας ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας; Καὶ μόνον ὅτι ἔχετε δικαστικὰς διαφοράς ἀναμεταξύ σας, ἀποτελεῖ ἔλλειψιν ΗΘΙΚΗΝ. Διατί δὲν προτιμᾶτε νὰ εὐρίσκεσθε εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀδικουμένων, ἐφ' ὅσον γνωρίζετε ὅτι οἱ ὑπομένοντες τὰς εἰς θάρος τῶν ἀδικίας μακαρίζονται ἀπὸ τὸν Κύριον; Διατί δὲν προτιμᾶτε νὰ ἀποστερήσητε μᾶλλον παρὰ νὰ κινήτε δίκας;

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὰ σημερινὰ δικαστήρια ἔχουν Χριστιανούς δικαστάς, ἄνωθεν τῶν ἐδρῶν τῶν ὁποίων εἶναι ἀνηρτημένη ἡ εἰ-

κὼν τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ διὰ νὰ φανερω- νηται ὅτι «Ἡ κρίσις, τὴν ὁποίαν κάμνουν οἱ δικασταί, εἶναι τοῦ Θεοῦ». Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ ὅρκος εἰς αὐτά, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς δεξιᾶς χειρὸς τῶν ὀρκιζομένων ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι γεγραμμένη ἡ ρητὴ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου «οὐκ ἐπι- ορκήσεις, ἀποδώσεις δὲ τῷ Κυρίῳ τοὺς ὅρκους σου». «Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμῶσαι ὅλως...» (Ματθ. Ε' 34 καὶ 37).

Πολλοὶ ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ προτιμοῦν νὰ ὑποστοῦν μεγάλας ζημίας παρὰ νὰ καταφύγουν εἰς τὰ δικαστήρια καὶ νὰ ὀρκισθοῦν, ἄλλοι δὲ καλούμενοι ὡς μάρτυρες ἄρνοῦνται νὰ ὀρκισθοῦν προτιμοῦντες νὰ τοὺς ἐπιβληθῇ ὁποιαδήποτε ποινὴ, παρὰ νὰ παραβῶν τὴν ρητὴν ταύτην ἐντολὴν τοῦ Κυρίου.

Ἐάν εἶναι κατηγορημένος ἓνας λαϊκὸς ἔχων διαφορὰς μετὰ τῶν ἄλλων νὰ καταφεύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια, τί νὰ εἰπώμεν ὅταν τοῦτο τὸ πράτ- τουν Κληρικοί; Διότι οἱ Κληρικοὶ πρέπει νὰ εἶναι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν λαϊκῶν εἰς ὅλα καὶ ὅπως ὑπερτεροῦν τῶν πιστῶν μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης των, οὕτω πρέπει νὰ εἶναι ἀνώτε- ροι αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ΠΙΣΤΙΝ καὶ εἰς τὸ ΝΗΘΟΣ. Ἄς ἀποφεύγωμεν λοιπὸν τὰ δικαστήρια καὶ ἄς ἀφήσωμεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ μόνον τὴν ἐκδίκασιν. «Μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, λέγει ὁ Ἀπόστο- λος Παῦλος, ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ, γέγραπται γὰρ ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέ- γει Κύριος» (Ρωμ. 12' 19).

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Ἐπισκο- πικοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὁ ἱερομόναχος Ἰωακείμ Γιάννος κατεδι- κάσθη εἰς τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως διὰ κα- νονικά παραπτώματα.

(Ἐκ τῆς Γραμματείας)

«Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβεῖα διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσιν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται».

(Νικηφόρος Ὁμολογητής)

«Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι»

«Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, δύναμις Θεοῦ ἔστιν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι...» (Ρωμ. Κεφαλ. α' στίχ. 16).

Τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, τὸ σωτηριῶδες φῶς διὰ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, ὡς θεόπνευστος λόγος καὶ τῆς ἀληθείας φαινότατος πυρσός, φωταγωγεῖ σύμπασαν τῶν ἀνθρώπων τὴν κτίσιν, πλουτίζει ταύτην, σφυριλατεῖ, κατευθύνει, θερμαίνει, ἀθροίζει, πραγματεύεται καὶ προμηθεύεται τὰ πρὸς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀναγκαῖα, καὶ ὑποδεικνύει τὸν τρόπον πρὸς πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν παραγγελμάτων καὶ πραγματικὴν ὡς καὶ ἀκαταμάχητον τοῦ σκοποῦ ἐπιτυχίαν, ὁ ὁποῖος θὰ φέρει ἀποκλειστικῶς καὶ πραγματικῶς τὸ Χριστιανικὸν γνῶρισμα καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἀληθείας, τὴν δὲ εὐσέβειαν θὰ καταμαρτυρεῖ.

Τὸ θεοδῶρητον τοῦτο κειμήλιον, τὸ χαρμόσυνον μήνυμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ θεῖον, ἱερὸν καὶ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἡ δρόσος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων τὸ κήρυγμα, τὸ ἀκαταμάχητον ὅπλον πρὸ πάσης ἐπιβουλῆς, τῆς ἐλπίδος ἢ ἁγκυρα καὶ λιμὴν τῆς σωτηρίας διαδρομὴν, πλεῖστα ἔργα ἐπιτυγχάνει καὶ πραγματοποιεῖ. Φκτίζει τῶν ἀνθρώπων τὰς διανοίας· πλουτίζει διὰ τῶν ἀρετῶν τὰς καρδίας· καταυγάζει τὰς ψυχὰς καὶ καθιστᾷ κατακρίτους τὰς συνειδήσεις· σφυριλατεῖ τοὺς χαρακτῆρας· κατευθύνει τὴν πνευματικὴν πορείαν· κατακαίει τὰς ἁμαρτίας· θερμαίνει τὸ χριστιανικὸν φρόνημα καὶ ζωογονεῖ τοῦτο ταυτοχρόνως· ἀθροίζει τὸ πλῆθος τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν.

Ἐνώπιον τῆς πλειάδος τῶν εὐεργετημάτων, τῶν διὰ τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου παρεχομένων, ὁ ἄνθρωπος εὐρισκόμενος, ἀναζητᾷ καὶ ἐπιδιώκει συμμετοχὴν κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν καὶ ἀπαλλαγὴν ἐκ τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας διὰ τῆς ἀσεβείας ἐκδηλουμένων. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ἂν καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος θέσει εἰς ἐλευθέραν ἐνέργειαν τὴν συνειδησὶν τοῦ διὰ τῆς εὐσεβείας, ἀναγνωρίσει τὸ μέγεθος τῆς γενομένης πρὸς αὐτὸν ὡς καὶ ἀνωτέρω προσφορᾶς καὶ ἀνταποδώσει τὴν ὀφειλομένην πρὸς τοῦτο ἐμπρακτον ἀποδοχὴν, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τῆς χάριτος εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του, ὡς τέκνον τῆς εὐσεβείας, συμφώνως πρὸς τὴν θεῖαν ἐπιταγὴν, ἄλλως παραμένει ἔρμαιον τῶν κακίστων παθῶν τοῦ ἐκ τῆς ἁμαρτίας προκαλουμένων, κλυδωνιζόμενος καὶ καταποντούμενος εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀσεβείας, ὡς ναπολόγητος καὶ αὐτοκατάκριτος υἱὸς τῆς ἀπωλείας.

Ἡ πηγὴ τῆς σοφίας, τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῶν σωτηριῶδων παραγγελμάτων ὁ κήρυξ, ὁ τηλαυγέστατος φάρος τῆς ἀληθείας, τὸ

θεόπνευστον ὄργανον τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ, τὸ ἱερὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον κειμήλιον, τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, πυρσολαμβάνει, καταυγάζει, ζωογονεῖ καὶ πληροφορεῖ πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν τῆς εὐσεβείας, ὡς καὶ τὴν τοιαύτην τὴν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀσεβείας εὐρισκόμενην, διὰ γραφίδος τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, φίλου καὶ ἐπιστηθίου Μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, τῆς σωτηρίας τὰ νόματα, τῆς εὐσεβείας τὴν πορείαν, τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, τὸ φῶς τῆς ζωῆς, τὴν πνευματικὴν τροφὴν ἐκ τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς, τὴν θεῖαν βοήθειαν, τὴν δικαίωσιν καὶ μόνον τῶν εἰς τὸν ἄμπελωνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐργαζομένων, διὰ τοῦ ἁγιαμοῦ καὶ τῆς θείας χάριτος: «Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξεῖ τὸ φῶς τῆς ζωῆς» (Κεφ. η' στίχ. 12). «Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Κεφ. ιδ' στίχ. 6). «Ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς...» (Κεφ. στ' στίχ. 35). «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ... χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν...» (Κεφ. ιε' στίχ. 1, 5).

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τῆς θεοκινήτου γραφίδος του, συνιστᾷ καὶ προτρέπει: «Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικεῖτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, ἐν πάσῃ σοφίᾳ...», (Κολασ. Κεφ. γ' στίχ. 16) παραγγέλλει δέ, «Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, δύναμις Θεοῦ ἔστιν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι...», (Ρωμ. Κεφ. α' στίχ. 16) καὶ ἐν συνεχείᾳ «Ἀείως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε...». (Φιλιπ. Κεφ. α' στίχ. 27).

Καὶ τὰ δύο ἀγιογραφικὰ κείμενα, τόσοσιν τὸ εὐαγγελικὸν ὅσον καὶ τὸ ἀποστολικόν, ἀποπνέουσιν τὴν αὔραν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὴν σωτηρίαν ὑποδηλοῦν καὶ τὴν μακαριότητα ἐπισημαίνουν.

Πράγματι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὡς ἄλλη πνευματικὴ σαγήνη, συγκεντρώνει καὶ ἀνασύρει ἐκ τοῦ πελάγους τῆς ζωῆς τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων· παρέχει τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν καὶ διαλύει τὸ σκότος· ὑποδεικνύει τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας· πραγματεύεται τὴν ἀκαταμάχητον ἀλήθειαν καὶ τὴν πνευματικὴν ζωὴν εὐαγγελίζεταί· χορηγεῖ τὸν ἀδαπάνητον ἄρτον, τῆς ζωῆς τὸν γλυκασμόν, ὡς ἄμπελος δὲ ἀληθινὴ καρποφόρος καὶ ζωηφόρος, ἔχουσα γεωργὸν καὶ κτήτορα τὸν Κύριον τῆς δόξης, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν Ἰησοῦν Χριστόν, προσφέρει τὸν ζωηφόρον βότρυν πλουσίως ἀνά τοὺς αἰῶνας. Πάντα ταῦτα γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλησίον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εὐρισκόμενος καὶ τὸν λόγον Αὐτοῦ ἐργαζόμενος, δύναται νὰ ἐπιτελέσει ἔργον ὠφέλιμον καὶ θεάρεστον, ἄλλως μακρὰν εὐρισκόμενος τῆς θείας σκέπης καὶ βοηθείας, ἀσεβῶς δὲ ἐργαζόμενος οὐδὲν

πραγματοποιεί ὁμοιος ἐκείνου ὁ ὁποῖος κτίζει ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Εὐλογία καὶ ἔλεος ὁ λόγος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου ὁ πλουτισμός, καὶ πηγὴ ἀδοπάνητος νάματα προχέουσα τὸ σωτήριον κήρυγμα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ αἱ ἐπιστολαὶ αὐτῶν, τῶν θεοφόρων Πατέρων αἱ συγγραφαὶ καὶ ἡ ὀρθὴ καὶ ἀνυπόκριτος ὁμολογία τῆς χορείας τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας, ἔργω καὶ λόγῳ πραγματοποιούμενη, θεῖα σημεῖα καὶ ἱερὰ παρακαταθήκη πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ ὁποῖον ἅπαντα τὰ ἀναφερόμενα πλουτίζουν πλουσίως καὶ κατευθύνουν αὐτὸ τοῦτο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς Πάντων τούτων τῶν Ἀγίων, ὡς καὶ ἀνωτέρω, τὸ ἔργον ὑπὸ τοῦ Κυρίου εὐλογούμενον, κίνητρον ἔχει εἰς ἐκδήλον σημεῖον τὴν εὐσέβειαν, ἡ ὁποία καὶ τὴν ἀγάπην τὴν κατὰ Θεὸν πραγματεύεται, ὡς καὶ τὴν ὀρθὴν πίστιν μετὰ παρρησίας ὁμολογεῖ καὶ διακηρύττει, προσελκύει δὲ καὶ κατευθύνει διὰ τῆς πνευματικῆς σαγήνης εἰς τοὺς εὐώδεις λειμῶνας, πᾶσαν ψυχὴν ἐπιζητοῦσαν τὴν θεῖαν χαρμονήν.

Πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ὁ ἄνθρωπος, πρὸς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ κελεύσματα τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου ὡς καὶ τοῦ θείου Νόμου ἐν γένει, ὀφείλει νὰ προσαρμόσῃ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του, διὰ τῆς ἀποδοχῆς καὶ ἐφαρμογῆς ἀπολύτως τῆς εὐσεβείας, ἐκδηλουμένης διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως, πραγματικὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὴν παρούσαν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν μακαρισμὸν τῆς μελλούσης ζωῆς ἐπισημαίνουν.

Σημειοῦνται ἐνταῦθα εἰς μικρὸν ἀριθμὸν, γνωρίσματα τῆς εὐσεβείας: ἡ πνευματικὴ ἀνάτασις τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, τῆς συνειδήσεώς του ἡ ἐκδήλωσις ὡς εἰκὼν θείας χαρμονῆς, ἡ κατὰ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς του ἀνταύγεια τῶν χριστιανῶν τοῦ ἀρετῶν, πάντα τὰ ἀνωτέρω ἐκ τῶν πολλῶν τῆς εὐσεβείας γνωρισμάτων.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, διὰ τὴν εὐσέβειαν πληροφορεῖ καὶ συνιστᾷ: «Γύμναζε σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν... Ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης». (Α΄ Τιμοθ. Κεφ. ᾠ' στίχ. 7, 8). Πρὸς τοῦτο συνεργούσης τῆς θείας βοηθείας, εὐχῆς ἔργον ἡ εὐσέβεια νὰ καταστῇ τὸ γνῶρισμα, εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς πάντων τῶν τὴν γῆν οἰκούντων.

Ἐν συμπεράσματι τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀνέσπερος ἡλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωτηρίας ὁδηγός, θὰ φωταγωγεῖ καὶ θὰ ὁδηγεῖ πᾶσαν ψυχὴν ἐπιζητοῦσαν, συμμαρτυρούσης τῆς συνειδήσεως διὰ τῆς εὐσεβείας, τοῦτο τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν πλουσίως παρεχόμενον εἰς πᾶσαν αἴτησιν, πρὸς τὸν σκοπὸν ἐναρέτου βίου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ κληρονομίας διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Σ. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

ΑΞΙΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΕΠΑΙΝΟΥ

ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Σὲ μιὰ ἐποχὴ τόσο ἀποκαρδιωτικὴ τὴν ὁποῖαν ζοῦμε καὶ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ περισσότερος μαθητόκοσμος μὲ πάθος καὶ ἐνθουσιασμὸν κυνηγᾷ τίς ἐπιστῆμες καὶ τὰ παρακλάδια αὐτῶν ποῦ ἀναφέρονται στὸν ἠλεκτρονισμόν, καὶ θεωροῦν ἄξια περιφρονήσεως τίς ἐπιστῆμες καὶ τὰ μαθήματα ποῦ ἀναφέρονται στὴν ὀρθόδοξον καὶ ἑσχατολογικὴν Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου, ἔρχεται ἕνας μικρὸς μαθητὴς μας, ἀπὸ τοὺς κόλπους τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὁ μαθητὴς τῆς Α΄ Γυμνασίου ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΡΥΦΟΣ, μὲ μιὰ ἐμπειριστατωμένη καὶ ἀξιοθαύμαστη μελέτη του καὶ διατριβὴ του νὰ θεολογήσῃ καὶ νὰ μιλήσῃ ἐπὶ τοῦ 4ου Κτφ. τοῦ κατὰ Ἰωάννη Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ νὰ ἀναπτύξῃ μὲ καταπληκτικὴ λεπτότητα θεολογικὴν τὸ «ΠΝΕΥΜΑ Ο ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΝΤΑΣ ΑΥΤΟΝ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΕΙ ΠΡΟΣΚΥΝΕΙΝ».

Ἀξίζουν ἐπ' ἀληθεία θερμότατα συγχαρητήρια καὶ στοὺς γεννήτορας τοῦ εὐέλπιδος τούτου νέου, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς κατηχητὰς του καὶ τὸν πνευματικόν του πατέρα, τὸν σεβαστὸν πατέρα Νικόλαον Καλοσκάμην, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς καλοὺς διδασκάλους του οἵτινες μαθαίνουν τὰ παιδιὰ διὰ τὸ «εὖ Ζεῖν».

Ὁ μικρὸς Σπυρίδων Τρύφος ἀποτελεῖ ἐν ὀρίστον καὶ φωτεινὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν γιὰ ὅλο τὸν μαθητόκοσμον καὶ ἰδιαίτερα τὰ παιδιὰ μας τὰ ὁποῖα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων πρέπει νὰ μεγαλώνουν «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου», ὥστε κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸ ἀνδρῶμα αὐτῶν νὰ ἀποτελοῦν τὰ νέα στελέχη καὶ τοὺς πραγματικούς ἀμύντρας τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως.

Ἀξίζει λοιπὸν τὸ «εὖγε» τῆς στήλης αὐτῆς πρὸς τὸν μικρὸν φέρελπιν αὐτὸν μαθητὴν καὶ ἡ διάθεσμος εὐχὴ ὅπως τὸν ἀεικνέει ὁ Κύριος νὰ κρατᾷ γενναῖον καὶ ἀκμαῖον τὸ ὀρθόδοξον φρόνημά του γιὰ νὰ ἀξιωθῇ αὐρίον νὰ ἀποτελέσῃ ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρὰ στελέχη τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας καὶ τοὺς φωτεινοὺς συνεχιστὰς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ

«Εάν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ ἀληθῶς μαθηταὶ μου ἐστέ» (Κατὰ Ἰωάννων Η' 31).

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐβλάστησεν ἐπάνω εἰς τὴν ἔρημον τῆς εἰδωλολατρίας. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκριβῶς ἡ Ἐκκλησία τῶν πρώτων αἰώνων ἐχρειάσθη νὰ ἀντιμετωπίσῃ τόσον πολλὰς δυσκολίας καὶ νὰ δοκιμάσῃ τοὺς πλέον φοβεροὺς διωγμοὺς κατὰ τοὺς ὁποίους τόσον ἀφθονον ἐχύθη τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Καὶ εἰς τὴν σημερινήν ὅμως ἐποχὴν πρέπει νὰ ἀναβλαστήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διείσδυσιν τοῦ ὑλιστικοῦ καὶ κοσμικοῦ πνεύματος, τὴν γνωστὴν «ἐκκοσμίκευσιν» τῶν Χριστιανῶν. Δυστυχῶς οἱ πολλοὶ Χριστιανοὶ δὲν δίδουν πλέον σημασίαν εἰς τὰ πιστευόμενα, τὰ δόγματα, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπόκτησιν ἀγαθῶν τοῦ παρόντος κόσμου. Πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἐνὸς ἐπιγείου Μεσσανισμοῦ. Ἐπειδὴ λοιπὸν αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ «ἀποχρωματίζονται» εἰς τὴν ἀσθενῆ συνείδησιν τῶν τυπολατρῶν Χριστιανῶν, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ τάσσεται καὶ αὐτός, ὅπως καὶ ὁ προκατόχος του ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ, κατὰ τοῦ Θεολογικοῦ διαλόγου μετὰ τῶν Αἰρετικῶν Παπικῶν καὶ τὸ Αἰρετικὸν Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ εἰσηγείται τὸν διάλογον τῆς ἀγάπης. Τί σημαίνει αὐτό; Σημαίνει ὅτι αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ δὲν ἔχουν σημασίαν καὶ πρέπει νὰ παραθεωρηθοῦν προκειμένου νὰ ἐπιτύχωμεν μίαν οἰανδήποτε ἐνωσιν, ἢ ὅποια ὅμως δὲν θὰ εἶναι ἐνῶσις ἐν τῇ κοινῇ πίστει, ἀλλ' ἐνῶσις ἑτερογενῶν στοιχείων. Τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται «δογματικὸς μιμητισμός» καὶ «θρησκευτικὸς συγκρητισμός», ἥτοι ἀμοιβαία ἀνοχή καὶ συνύναρξις παρὰ τὰς δογματικὰς διαφοράς, καὶ ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀκολουθουμένην ὁπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων γραμμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ παραμικρὰ παρέκκλισις ἀπὸ τῆς ἀληθείας συνιστᾷ μέγα ἁμάρτημα.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὐδέποτε εἶχε κοινωνίαν μυστηρίων μετὰ τῶν αἰρετικῶν ἢ σχισματικῶν. Κάθε καλόπιστος Χριστιανὸς ὡς φυλλομετρήσῃ τὴν οἰανδήποτε Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν παραποίησιν τῆς ἱστορίας, ἢ ὅποια γίνεται σήμερον διὰ τῆς δῆθεν ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων μετὰ τῶν Παπικῶν. Οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ οἱ Παπικοὶ δὲν εἶναι ἡνωμένοι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, διότι οἱ Παπικοὶ ἀποθεωβρωποποίησαν καὶ ἐκσάρκωσαν τὸν Θεάνθρω-

πον Χριστόν, ἀντικαταστήσαντες αὐτὸν μετὰ τὸν Ἀλάθητον ἄνθρωπον τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Ὁ Παπισμός εἶναι μία Οὐμανιστικὴ (ἀνθρωποκεντρικὴ) θρησκεία. Οἱ Παπικοὶ ἔκαναν τὸν Χριστόν ἀντιπρόσωπον τοῦ Πάπα ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Οἱ Παπικοὶ ἐδίδαξαν καὶ διδάσκουν πλῆθος αἰρέσεων. Οἱ Παπικοὶ μετέβαλαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς μίαν Ἀπολυταρχικὴν Κοσμικὴν Ὁργάνωσιν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ «ἐνῶσιν ἐν τῇ ἀληθείᾳ» ἄλλως, ἐὰν οἱ Ὁρθόδοξοι κοινωνήσουν μετὰ τοὺς Παπικοὺς χωρὶς οἱ Παπικοὶ νὰ ἀρνηθοῦν τὰς πλάνας τῶν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι κοινωνοῦν καὶ ἀρα ἀποδέχονται τὰς ὑπὸ τῶν Παπικῶν κηρυττομένας καὶ πιστευόμενας κακοδοξίας.

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, μετὰ τοὺς λόγους τοῦ καὶ τὰς πράξεις του, ἀρνείται τὴν μοναδικὴν καὶ πανσωτικὴν Ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Πίστεως, ἀναγνωρίζων τοὺς Παπικοὺς καὶ τὰς ἄλλας αἰρέσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ἰσοτίμους μετὰ τὴν Ἀλήθειαν. Πολὺ δικαίως ἡμεῖς οἱ Ἁγιορεῖται Μοναχοὶ τὸν λέγομεν αἰρετικόν. Ἡ προσπάθειά του νὰ δημιουργήσῃ τεχνητὴν γέφυραν πρὸς ἐνῶσιν τῶν διεσπῶτων, Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Παπικῆς μετὰ τὸ πλῆθος τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀγνοοῦν ἢ περιφρονοῦν τὸ παρελθόν τῆς Ἐκκλησίας, ζοῦν μακρὰν ἀπὸ τὸν Χριστόν, δὲν γνωρίζουν «πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ βαδίζουν» καὶ ἔχουν χάσει τὰ νερά τῶν καὶ τὸν ὀρθὸν προσανατολισμὸν τῶν, θὰ ἀποθῇ τελικῶς ὀλεθρία μετὰ φοβεράς ἐπιπτώσεως τῆς ΘΕΙΤΙΚΗΣ ΟΡΓΗΣ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Ζωῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προεῖπεν ὅτι «ἐσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἰδίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν» καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν» (πρὸς Τιμόθεον Β' ἡ' 3—4) καὶ ὄντως σήμερον ἀντιμετωπίζομεν φανερά τὸν κίνδυνον αὐτὸν ἀπὸ τὸ μέγα πλῆθος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων ἀλλ' εἰδωλολατρικῶς ζώντων Χριστιανῶν. Ὁ Ἁγὼν ἐναντίον τῆς γενομένης ἀλλοιώσεως τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, θὰ εἶναι σκληρὸς καὶ θὰ στερεῖται οἰουδήποτε ἐπαίνου, λόγῳ τῆς ἐξοργιστικῆς ἀδιαφορίας τῶν σημερινῶν Χριστιανῶν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστην. Οὐδόλως δισταζόμεν ἀναλογιζόμενοι τὰς τρομακτικὰς πιέσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐξασκήσουν ἐπὶ ἡμᾶς μετὰ σκοπὸν νὰ μᾶς κάμ-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τ Ο Λ Α Θ Ο Σ

«... Εὐλόγησον τὸν γάμον τοῦτον, καὶ παράσχου τοῖς δούλοις σου τούτοις ζωὴν εἰρηνικὴν, μακροήμερευσιν, σωφροσύνην, τὴν εἰς ἀλλήλους ἀγάπην, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, σπέρμα μακρόβιον, τὴν ἐπὶ τέκνοις χάριν...»
(Εὐχαὶ μυστηρίου τοῦ γάμου)

Διαφωνοῦσε πάντα ἡ Εἰρήνη μὲ τὸν Γιώργο, τὸν ἄνδρα τῆς. Τὸς εἶχε δώσει ὁ Θεὸς δύο παιδιά. Ὁ Ἀντώνης ἦταν 16 ἐτῶν καὶ ἡ Σοφία 14. Ζωηρά καὶ τὰ δύο.

— «Ὅχι, ἔλεγε, στὸν ἄνδρα τῆς. Δὲν θέλω τὰ παιδιά μου νὰ γίνουν μοντέρνα. Μὴ μοῦ τὰ χαλᾷς! Ποτὲ δὲν κατορθώσαμε σ' αὐτὸ τὸ θέμα νὰ συμφωνήσουμε. Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς. Ἐγὼ ἀποζητῶ τὴ χαρὰ στὸ σπίτι μου, στὴ γαλήνη μου.

Δεκαεπτὰ χρόνια εἴμαστε παντρεμένοι. Δὲν ταίριαζε καὶ πονῶ ἀφάνταστα. Ὅμως, μὴ, μὴ μοῦ ἐπηρεάζεις τώρα καὶ τὰ παιδιά! Ἄφησέ τα νὰ γίνουν σεμνὰ καὶ μετρημένα...

— Εἰρήνη, ἐσένα δὲν μπάρεσα νὰ σοῦ ἀλλάξω τὰ μυαλὰ τόσα χρόνια. Ὅμως δὲν θὰ ἀνεχθῶ τὰ παιδιά μου νὰ γίνουν «ὀπισθοδρομικά», κακομοίρικα... χώνεψέ το...

Καὶ οἱ μῆνες περνοῦσαν. Ἄδικα ἡ μητέρα

φουν οἱ αἰρετικοὶ Οἰκουμενισταί, ἀλλὰ ἐνθυμούμενοι τὰς συμβουλὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεον «Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστάθης, εἰδὼς παρά τίνος ἔμαθες» (πρὸς Τιμόθεον Β' 14) βαδίζοντες εἰς τὸ πλευρὸν τῶν θρυλικῶν Ἑσφιγμενιτῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ΑΥΞΕΝΤΙΟΥ, ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ καὶ τοὺς μνημονεύοντας αὐτοὺς ὡς ἐχθροὺς τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου ΜΑΡΙΑΣ εἴμεθα μέλη τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παραμένει ἀπαρασαλεύτως εἰς ὅ,τι ἐδίδασαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ θεάπνευστοι Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Εἴμεθα Οἱ ΖΗΛΩΤΑΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΜΟΝΑΧΟΙ.

Ἐν Ἀγίῳ Ὅρει τῇ 29.4.1980
ΣΙΜΩΝ ΜΟΝΑΧΟΣ
ΚΕΛΛΙΟΝ ΑΓΙΟΣ ΣΑΒΒΑΣ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Σταυρουπόλεως Εὐθυμίου προσπαθοῦσε. Εἶναι γλυκύτερος ὁ δρόμος τῆς ἁμαρτίας... Καὶ εὐκολώτερος.

Ὅμως δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν οἱ συνέπειες. Ὁ Ἀντώνης, τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, ἔγινε ἕνας «μπεέμ», ποὺ περιφρονεῖ τοὺς πάντας.

Ἡ Σοφία ἄρχισε τὰ «αἰσθήματα».

Ὁ πατέρας κάνει παρατηρήσεις γιὰ τὰ πολλὰ ἔξοδα στὸ γιό. Ἐπειτα δὲν τοῦ ἀρέσουν τῆς Σοφίας τὰ πολλὰ λοῦσα...

Καί... μία μέρα... Τί ἀναπάντεχο! Ὁ μὲν γυιὸς τοῦ ἔκλεψε 100 λίρες ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ τίς ἐσκόρπισε στὰ γλέντια ἢ δὲ κόρη... εἶναι ξαπλωμένη στὸ Νοσοκομεῖο, χτυπημένη στὸ κεφάλι καὶ στὴ λεκάνη. Αὐτοκινητικό δυστύχημα. Ἀνετράπη τὸ «FIAT» καθὼς ἔτρεχαν ὁλοταχῶς μὲ ἐπιβάτας τὴν νεαν καί... κάποιον νέον...

Σκοτείνισαν τὰ πάντα στὸ σπίτι. Ὁ πατέρας ἀμίλητος, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, σκέπτεται... τὴ συμφορά.

— Ἐγὼ φταίω, μονολογεῖ. Καλὰ μοῦ ἔλεγε ἡ γυναῖκα μου... Δὲν τὴν ἄκουσα τότε...

Δύο παιδιά εἶχαν. Καὶ τώρα καὶ τὰ δύο εἶναι αἰχμάλωτα τῆς «μοντέρνας ζωῆς»... Μὲ ψυχὲς βουτηγμένες στὸ τέλμα, στὴν ὀπμμία...

Ἔτσι πληρώνονται συχνὰ τὰ λάθη τῶν γονέων...

Ἔτσι!...

Ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν τέκνων δὲν εἶναι ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἑνὸς ἐκ τῶν συζύγων οὔτε δὲ καὶ ἡ εὐθύνῃ βαρβαίνει τὸν ἕνα, ἀλλὰ ἀμφοτέρους διότι διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου οἱ δύο ἔσονται εἰς σάρκα μίαν. Ἡ ἀνωτέρω ἱστορία ἐλαβεν χώραν εἰς μία ἐκ τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρωπαϊζούσης πατρίδος μας.

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΛΗΘΙΝΟΝ

Στὴν ἐποχὴ μας συνηθίζεται αὐτὸ τὸ φαινόμενο. Ἄλλο νὰ βλέπουν τὰ μάτια σου καὶ ἄλλο νὰ εἶναι ἡ πραγματικότητα.

Βλέπεις ἄνθρωπο μὲ τὴν Καινὴ Διαθήκη στὰ χέρια του καὶ ἔχεις νὰ κάνεις μὲ ἀρνησίχριστο χιλιαστή ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ παραπλάνησι τὸ Ἱερό Βιβλίον. Βλέπεις πρόβατο καὶ μέσα εἶναι λύκος. Ἀντικρύζεις σεβάσμιο Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην μὲ ἐγκόλπια, Σταυροὺς καὶ ἄλλα παραδοσιακά τὰ ὁποῖα διακρίνουν ἕνα Ὁρθόδοξο Ἀρχιερέα καὶ αὐτὸς εἶναι Μασῶνας, δηλ. εἰδω-

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Ἐπειδὴ Μέλη τινὰ τῆς ἐκ Λαϊκῶν ἐσχάτως συγκροτηθείσης, ἐπὶ τῆς θρυλουμένης ἐνώσεως ἀπάντων τῶν ἐν διαστάσει εὐρισκομένων Ἀρχιερέων Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ἐπιτροπῆς, ἠνοχλήθησαν ἐξ ἀφορμῆς τῆς, κατὰ μῆνα Αὐγούστου 1979, ἐκδόσεως τοῦ φυλλαδίου μου μὲ τὸν τίτλον «Οἱ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΚΑΝΔΑΛΟΠΟΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.», θεωρήσαντες τοῦτο ἐμπόδιον διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ, κατὰ τὰ ἄλλα, ἐπαινετοῦ καὶ θεοφιλοῦς ἔργου των, ἔχω νὰ διευκρινίσω τὰ ἑξῆς:

1ον) Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐνώσεως διακατέχει τὰς καρδίας ὅλων καὶ ἐμοῦ προσωπικῶς, ὡς τοῦτο εὐχομαι ἄλλωστε εἰλικρινῶς καὶ ἀπὸ καρδίας ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τοῦ ὑπὸ κρίσιν φυλλαδίου μου.

2ον) Τοῦτο ἐξεδόθη ἀφοῦ ἀπέβησαν μάταιαι, διὰ τὴν ἐπαναφορὰν των, ὅλαι αἱ ἐξαντλητικαὶ προσπάθειαι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου, τόσον δι' ἐγγράφων, ὅτι καὶ μνημονεύω ἐν τῷ φυλλαδίῳ μου, ὅσον καὶ διὰ τηλεφωνημά-

λολάτρης, ὄργανο τῆς Ἑβραϊομασωνίας. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι ἀπίστευτο. Δημοσιεύθηκε ὁμως ἐπίσημα στὸ τεκτονικὸ δελτίο «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ», ἐκδοσὴ τῆς «Μεγάλῃς Στοᾶς τῆς Ἑλλάδος», ὅπου εἰκονίζεται ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος καὶ στὸ ἀριστερὸ μέρος τῆς φωτογραφίας τὰ μασωνικὰ σύμβολα.

Τὸ θλιβερὸ αὐτὸ γεγονὸς ἔφερε στὸ φῶς ἡ ἐφημερίδα «Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ» (φύλ. 265) 1980) ὅπου δημοσιεύεται φωτοτυπία τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ Μασωνικοῦ περιοδικοῦ «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ».

Τὴν εἰδοῖσι αὐτὴ μᾶς ἔφερε ἡ ἐφημερίδα «Ο.Τ.» ὁ ὁποῖος πιστεύει στὸ «ἐνδεχόμενον νὰ εἶναι κατασκευάσμα καὶ φαντασία τῆς Σατανικῆς Μασωνίας. Νομίζει, ἐπίσης ὁ «Ο.Τ.» ὅτι «ὀφείλει τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον νὰ διαψεύσῃ, ἐὰν πρόκειται περὶ κακοπλάστου κατασκευάσματος τῆς Μασωνίας».

Ἄς περιμένουμε λοιπὸν ἀπάντησι. Ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦν μερικοί, ὅτι πέρασε σχεδὸν χρόνος καὶ δὲν ἔχει ἀπαντήσῃ, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Δημήτριος, σὲ μία ἄλλη ἐρώτησι τοῦ «Ο.Τ.»: «Οἰκουμενικὴ Πατριάρχα, εἶναι αἱρετικὸς ὁ Πάπας ἢ ὄχι;»

Ἄς τὰ βλέπουν ὅσοι ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησίαν τῶν νεοημερολογιτῶν καὶ ὡς ἀναλογισθοῦν τὰς εὐθύνas των. Καὶ ἂν δὲν μποροῦν νὰ κόψουν τὸ σχοινὶ πού τοὺς κρατᾷ δέσμιους σὲ μία ἐκκλησία ἡ ὁποία διοικεῖται ἀπὸ Μασῶνους καὶ αἱρετικούς, τουλάχιστον ὡς μὴ στρέφονται ἐναντίον ἐκείνων πού κρατοῦν ψηλά τὴ σημαία τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας.

των καὶ ἐπανειλημμένων ἐπισκέψεων κλιμακίου Ἐπισκόπων εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς των.

3ον) Τοῦτο ἐξεδόσαμεν διότι εἰς ὅλας τὰς ἀνωτέρω φιλοτίμους προσπάθειας διὰ τὴν ἐπιστροφὴν των ἀνταπεκρίθησαν διὰ λιβέλων, λαπολογιῶν καὶ συκοφαντιῶν κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Ἀρχιερέων καὶ πλειάδος Ἱερέων μας, τὰς ὁποίας ἀπαριθμῶ ἐν τῷ φυλλαδίῳ μου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀπολογητικῶς ἀνατρέπω ἀποδεικνύων αὐτὰς κακοῦθεις συκοφαντίας, βάσει ἀδιασείστων στοιχείων, ἅπαντα καὶ ἀντιστοίχως ἀντιπαρθέτως.

4ον) Ἐν τῷ ὑπὸ κρίσιν φυλλαδίῳ μου ἀναφέρω γεγονότα καὶ μόνον γεγονότα, ὅτι καὶ εἶμαι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἑτοιμος, ὅπουδῆποτε καὶ ὅποτεδῆποτε νὰ ἀποδείξω βάσει ἐγγράφων καὶ πλειάδος ἀξιοπίστων μαρτύρων.

5ον) Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἡδυνάμεθα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀκόμη νὰ ἐκδόσωμεν, γνωστῶν ὄντων εἰς ἡμᾶς τῶν γεγονότων ἐκείνων, ὅτινα ἐν αὐτῷ μνημονεύομεν, καίτοι ἰδιαίτερος ἕκαστος καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἔβαλλον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας μας, πλὴν ἀνεβάλλομεν συνεχῶς τὴν ἐκδοσιν, ἐλπίζοντες εἰς τὴν κατάπausιν τῆς πολέμικῃς καὶ τὴν ἐπιστροφὴν των. Ἀλλ' ὅταν ἀπέκλεισαν πλεόν πᾶσαν ἐκδοχὴν ἐπανόδου των καὶ δὴ ἐγγράφως ἀπεκήρυξαν τὴν Ἐκκλησίαν μας δημιουργήσαντες οὕτω ἐπίσημως ἐν Αὐτῇ σχίσμα καὶ ταχθέντες ἀντιμέτωποι καὶ κεκηρυγμένοι πλεόν ἐχθροὶ Αὐτῆς. Ἐξ ἄλλου δὲ διὰ διαφόρων ἐγγράφων καὶ ἐνεργείων των παρεπλάτουν καὶ παρέσυρον ἀστηρίκτους ψυχὰς εἰς τὸ σχίσμα των, καθιστῶντες ταύτας ὑποκειμένας «τοῖς αὐτοῖς κρίμασι». Ἐθεώρησα ὅθεν ἐπιτακτικὸν πλεόν καθῆκον ἐναντι τῆς βαλλομένης Μητρὸς Ἀγίας Ἐκκλησίας, νὰ ἐκδόσω τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἀποκαλύπτων καὶ οἶωνεὶ δακτυλοδεικτῶν, βάσει ἀδιασείστων στοιχείων, τοὺς «ἁλλοτρίους» τούτους «ποιμένας», διασφαλίζων οὕτω τὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν.

6ον) Οὐδαμοῦ ἐν τῷ φυλλαδίῳ μου κατηγορῶ τοὺς δύο τούτους Ἐπισκόπους, Ἀκάκιον καὶ Χρυσόστομον, διὰ ἠθικὰ παραπτώματα, ὅπερ ἄλλως τε, ὅχι μόνον δὲν μοι ἐπετρέπετο, ἀλλ' οὔτε καὶ λόγους εἶχον. Τοῦτο δὲ ἄλλως τε καὶ ἐν σελ. 21 ἀναφέρω, καὶ ἂν κάτι ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς μας, διότι δυστυχῶς οἱ λαπολόγοι καὶ βδελυροὶ συκοφάνται οὐδέποτε ἐξέλιπον, «ἀλλ' οὔτε ποτὲ τὰ τοιαῦτα ἐλάβομεν ὑπόψιν καὶ ἐπιστεῦσαμεν». Αἱ κατηγορίαι μου ἀναφέρονται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς παραβάσεις Θ. καὶ Ἱ. Κανόνων καὶ εἰς ἀποστασίας καὶ σχίσματα. Καὶ τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἐμπαθείας τινὸς κινούμενος, ἵνα θεῖω καὶ υποβιβᾶσω τινά, ἀλλὰ καθαρῶς ἐξ ἱεροῦ Ζήλου μου πρὸς τὴν Ἀγιοτάτην Ἐκκλησίαν καὶ τὴν

σωτηρίαν τῶν πιστῶν.

7ον) Τὸ πονημάτιόν μου τοῦτο οὐδόλως δύναται νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἐπάνδον αὐτῶν, ἐὰν εἰλικρινῶς τὴν ἐπιθυμοῦν, ὅπως ἀδίκως φοβοῦνται οἱ ἐκ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἐνώσεως Ἀδελφοί. Τὰ ἐν αὐτῷ ἄλλως τε ἀναγραφόμενα γεγονότα, οὐδόλως ἠμποδίσαν τὴν Ἀγίαν μας Ἱεραρχίαν νὰ ἐπιθυμῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀγωνισθῇ μέχρις ἐξαντλήσεως παντός τρόπου, ἵνα πείσῃ τούτους, ὅπως ἐπιστρέψουν. Ἡμεῖς πάντως οὐδὲν τοιοῦτον φωτεινὸν σημεῖον διακρίνομεν νὰ διαγράφεται εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀλλὰ μᾶλλον σύννεφα καὶ ζόφος. Πλὴν ἐὰν οἱ τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς ἡ οἰοσδήποτε ἄλλος διαθλέπῃ τοιοῦτον παρήγορον σημεῖον, ἡμεῖς ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι, ὅμα τῇ ποθητῇ ἐπανόδῳ αὐτῶν, τῇ προτροπῇ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐπακολουθοῦντες κατὰ τὸ «τοῖς μὲν ὀπισθεν ἐπιλανθανόμενοι τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι», ὅχι μόνον ἡμεῖς πάντα τὰ ἐν τῷ φυλλαδίῳ εἰς τὴν λήθην, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ρίψωμεν, ἀλλὰ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς διὰ γραπτῆς ἡμῶν παρακλήσεως θὰ συστήσωμεν.

Θ ἄ ἀ ν α μ ἔ ν ω μ ε ν.

Ἐν Ἱερομονάχοις

Ἀρχιμανδρίτης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΙΑΠΙΔΗΣ

Ἀρχιεραμματοεὐς Ἱ. Συνόδου Γ.Ο.Χ.

Ἀθῆναις τῇ 8) 21.5.1980

ΠΙΝΘΗ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΑΡΣΕΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχιμανδρίτης

Ὁ ἐκδημήσας εἰς Κύριον πατὴρ Ἀρσένιος, ἦτο ἡρῶς, εὐγενὴς ἀνεξίκακος, μακρόθυμος, πειστικός εἰς τοὺς λόγους τοῦ καὶ ἀκαμπτος ὑποστηρικτῆς τῶν Χριστιανικῶν τοῦ ἀπόψεων, βράχος ἀρετῆς, ταχύτατος εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀνένδοτος πρὸ τοῦ κακοῦ ταπεινόφρων καὶ στοργικός. Ὁ Πολυσεβαστος πατὴρ Ἀρσένιος ἀπῆλθε τοῦ ματαίου καὶ προσκαίρου τούτου κόσμου, αὐτῆς τῆς «κολιάδος» τῶν δακρύων καὶ τῶν θρήνων, πανέτοιμος, ὅπως μετὰ παρηγορίας ἀντικρύσῃ τὸν Δικαιοκριτὴν Κύριον. Ὁ ἀείμνηστος π. Ἀρσένιος «μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές» κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (Ἐβρ. Ζ' 3), καὶ ἐκεῖ εὐρισκόμενος δὲν θὰ παύσῃ «πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐτυγχάνειν ὑπὲρ ἡμῶν» (Ἐβρ. Ζ' 25).

Ἄς ἔχωμεν ὅλοι εἰς τὴν σκέψιν μας, ὅτι ὁ πατὴρ Ἀρσένιος δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ μετέβη «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωάν. γ, 14) καὶ δὲν θὰ παύσῃ καὶ ἐκεῖ νὰ δέσεται διὰ τὰ πνευματικά του τέκνα καὶ νὰ μεριμνᾷ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν των.

Ἄς ἐνώσωμεν ὅλοι τὰς εὐχὰς μας μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας λέγοντες «Τοῦ ἀοιδίμου καὶ πολυσεβάστου πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου αἰωνία ἡ μνήμη».

Θ. ΜΑΡΙΩΛΗΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἰδιοκτησία

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

Γραφεῖα: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — Ἀθῆναι

Τηλέφ.: 3628.280

Ἐκδότης Αὐξέντιος Πάσρας

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι

Διευθυντὴς Συντάξεως

Ἐπίσκοπος Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας

κ.κ. Ἀθανάσιος, τηλ. 24.69.062

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Παῦλος Κολοκοτσᾶς

32.50.563

Ναυάρχου Ἀποστόλη 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 12

» Ἐτησίᾳ 20

Τιμὴ φύλλου δρχ. 10

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμαὶ 120

» Ἐτησίᾳ 200